

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

A. Titlul I — Dispoziții generale

1. **La punctul 21, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„21. (1) În aplicarea art. 8 din Codul fiscal, persoanele juridice române au obligația să înregistreze contractele încheiate cu persoane juridice străine sau persoane fizice nerezidente care execută pe teritoriul României prestări de servicii de natura lucrărilor de construcții, de montaj, activităților de supraveghere, activităților de consultanță, de asistență tehnică și a oricăror alte activități.

Înregistrarea contractelor se efectuează la organele fiscale teritoriale în a căror rază persoanele juridice române beneficiare ale activităților de mai sus își au domiciliul fiscal, conform legii, potrivit procedurii instituite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Contractele încheiate de persoane juridice române cu persoane juridice străine sau persoane fizice nerezidente pentru activități desfășurate în afara teritoriului României nu fac obiectul înregistrării, potrivit prezentelor dispoziții.”

B. Titlul II — Impozitul pe profit

1. **Punctul 5 se abrogă.**

2. **Punctul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„6. Veniturile obținute din activități economice de către contribuabilii prevăzuți la art. 15 alin. (1) lit. f), g) și h) din Codul fiscal și care sunt utilizate în alte scopuri decât cele expres menționate la literele respective se supun impozitării cu cota prevăzută la art. 17 din Codul fiscal. În vederea stabilirii bazei impozabile, din veniturile obținute se scad cheltuielile efectuate în scopul realizării acestor venituri.”

3. **La punctul 12, liniuța a doua a paragrafului II și ultimul paragraf se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„[...]”

— rezervele din reevaluarea mijloacelor fixe, potrivit prevederilor art. 22 alin.(5) din Codul fiscal.

[...]”

Veniturile și cheltuielile generate de evaluarea ulterioară și executarea instrumentelor financiare derivate, înregistrate potrivit reglementărilor contabile, sunt luate în calcul la stabilirea profitului impozabil.”

4. **Punctul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**Codul fiscal:**

[...]”

c) veniturile din anularea cheltuielilor pentru care nu s-a acordat deducere, veniturile din reducerea sau anularea provizioanelor pentru care nu s-a acordat deducere,

precum și veniturile din recuperarea cheltuielilor nedeductibile;

[...]”

Norme metodologice:

„20. Sunt considerate venituri neimpozabile veniturile prin care se recuperează cheltuielile pentru care nu s-a acordat deducere la momentul efectuării lor, cum sunt: rambursările de impozit pe profit plătit în perioadele anterioare, restituirea unor dobânzi și/sau penalități de întârziere, veniturile din anularea unor provizioane care au fost considerate cheltuieli nedeductibile la data constituirii lor și altele asemenea.”

5. **Punctul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**Codul fiscal:**

[...]”

d) veniturile neimpozabile, prevăzute expres în acorduri și memorandumuri aprobate prin acte normative.”

Norme metodologice:

„21. Contribuabilii pentru care prin acorduri și memorandumuri aprobate prin acte normative s-a prevăzut faptul că profitul aferent anumitor activități nu este impozabil sunt obligați să organizeze și să conducă evidența contabilă pentru delimitarea veniturilor și a cheltuielilor aferente acestora. La determinarea profitului aferent acestor activități se iau în calcul și cheltuielile de conducere și administrare și alte cheltuieli comune ale contribuabilului, proporțional cu veniturile obținute din aceste activități, în situația în care evidența contabilă nu asigură informația necesară identificării acestora, după caz.”

6. **La punctul 23, după litera d) se introduc două noi litere, literele e) și f), cu următorul cuprins:**

„23. [...]”

e) pierderile tehnologice care sunt cuprinse în norma de consum proprie necesară pentru fabricarea unui produs sau prestarea unui serviciu;

f) cheltuielile efectuate pentru transportul salariaților la și de la locul de muncă.”

7. **Punctul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„**Codul fiscal:**

[...]”

e) cheltuielile de transport și cazare în țară și în străinătate, efectuate de către salariați și administratori, precum și pentru alte persoane fizice asimilate acestora, stabilite prin norme;

[...]”

Norme metodologice

„27. Calitatea de administrator rezultă din actul constitutiv al contribuabilului sau contractul de administrare/mandat. În sensul art. 21 alin.(2) lit. e) din Codul fiscal, persoanele fizice asimilate salariaților cuprind și:

a) directorii care își desfășoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii;

b) persoanele fizice rezidente și/sau nerezidente detașate, potrivit legii, în situația în care contribuabilul suportă drepturile legale convenite acestora.”

8. Punctul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:

„42. În sensul prevederilor art. 21 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, cheltuielile privind stocurile și mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil, în măsura în care acestea se găsesc situate în zone declarate, potrivit prevederilor legale speciale pentru fiecare domeniu, afectate de calamități naturale sau de alte cauze de forță majoră. Totodată, sunt considerate deductibile și cheltuielile privind stocurile și mijloacele fixe amortizabile distruse de epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, incendii, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe și în caz de război. Fenomenele sociale sau economice, conjuncturile externe și în caz de război sunt cele prevăzute de Legea privind rezervele de stat nr. 82/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

9. Punctul 43 se modifică și va avea următorul cuprins:

„43. Sunt considerate cheltuieli făcute în favoarea participanților următoarele:

a) cheltuielile cu amortizarea, întreținerea și repararea mijloacelor de transport utilizate de către participanți, în favoarea acestora;

b) bunurile, mărfurile și serviciile acordate participanților, precum și lucrările executate în favoarea acestora;

c) cheltuielile cu chiria și întreținerea spațiilor puse la dispoziție acestora;

d) cheltuieli reprezentând diferența dintre prețul de piață și prețul de cumpărare preferențial, în cazul tranzacțiilor cu acțiuni efectuate în cadrul sistemului *stock options plan*;

e) alte cheltuieli în favoarea acestora.”

10. După punctul 47 se introduce un nou punct, punctul 47¹, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

[...]

i) cheltuielile aferente veniturilor neimpozabile, cu excepția celor prevăzute la art. 20 lit. c);

[...]”

Norme metodologice:

„47¹. Veniturile din dividende primite de la persoane juridice române sau străine nu au, pentru determinarea profitului impozabil, cheltuieli aferente.”

11. Punctul 48 se modifică și va avea următorul cuprins:

„48. Pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

— serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract încheiat între părți sau în baza oricărei forme contractuale prevăzute de lege; justificarea prestării efective a serviciilor se efectuează prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;

— contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.

Nu intră sub incidența condiției privitoare la încheierea contractelor de prestări de servicii, prevăzută la art.21 alin. (4) lit. m) din Codul fiscal, serviciile cu caracter ocazional prestate de persoane fizice autorizate și de persoane juridice, cum sunt: cele de întreținere și reparare a activelor, serviciile poștale, serviciile de comunicații și de multiplicare, parcare, transport și altele asemenea.”

12. Punctul 50 se modifică și va avea următorul cuprins:

„50. Cota de 5% reprezentând rezerva prevăzută la art. 22 alin.(1) lit. a) din Codul fiscal se aplică asupra diferenței dintre totalul veniturilor, din care se scad veniturile neimpozabile, și totalul cheltuielilor, din care se scad cheltuielile cu impozitul pe profit și cheltuielile aferente veniturilor neimpozabile, înregistrate în contabilitate. Rezerva se calculează cumulat de la începutul anului și este deductibilă la calculul profitului impozabil trimestrial sau anual, după caz. În veniturile neimpozabile care se scad la determinarea bazei de calcul pentru rezervă sunt incluse veniturile prevăzute la art. 20 din Codul fiscal, cu excepția celor prevăzute la lit. c) din același articol. Rezervele astfel constituite se completează sau se diminuează în funcție de nivelul profitului contabil din perioada de calcul. De asemenea, majorarea sau diminuarea rezervelor astfel constituite se efectuează și în funcție de nivelul capitalului social subscris și vărsat sau al patrimoniului. În situația în care, ca urmare efectuării unor operațiuni de reorganizare, rezerva legală a persoanei juridice beneficiare depășește a cincea parte din capitalul social sau din patrimoniul social, după caz, diminuarea rezervei legale, la nivelul prevăzut de lege, nu este obligatorie.”

13. Punctul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:

„82. La calculul impozitului pe profit datorat de contribuabilii care își încetează existența în urma operațiunilor de lichidare nu sunt impozitate: rezervele constituite din profitul net, sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit, repartizate ca surse proprii de finanțare pe parcursul perioadei de funcționare, potrivit legii, rezervele constituite din diferențe de curs favorabile capitalului social în devize sau din evaluarea disponibilului în devize, în conformitate cu actele normative în vigoare, dacă legea nu prevede altfel.”

14. Punctele 95 și 96 se abrogă.

15. După punctul 100¹ se introduce un nou punct, punctul 100², cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Declararea și reținerea impozitului pe dividende

Art. 36. — [...]

(4) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul dividendelor plătite de o persoană juridică română unei alte persoane juridice române, dacă beneficiarul dividendelor deține minimum 15%, respectiv 10%, începând cu anul 2009, din titlurile de participare ale acesteia la data plății dividendelor, pe o perioadă de 2 ani împliniți până la data plății acestora. Prevederile prezentului alineat se aplică după data aderării României la Uniunea Europeană.”

Norme metodologice:

„100². Intră sub incidența prevederilor alin. (4) și dividendele distribuite și plătite, după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care beneficiarul îndeplinește condițiile prevăzute de acest alineat .

În sensul prevederilor alin. (4), condiția privitoare la perioada de deținere a participației minime are în vedere o perioadă de 2 ani consecutivi, împliniți la data plății dividendelor. “

C. Titlul III — Impozitul pe venit

1. La punctul 9, prima liniuță se modifică și va avea următorul cuprins:

„— veniturile realizate de proprietar/arendaș din valorificarea în stare naturală a produselor obținute de pe terenurile agricole și silvice, proprietate privată sau luate în arendă. Începând cu data de 1 ianuarie 2009 sunt impozabile veniturile bănești realizate din valorificarea produselor agricole obținute după recoltare, în stare naturală, de pe terenurile agricole proprietate privată sau luate în arendă, către unități specializate pentru

colectare, unități de procesare industrială ori către alte unități, pentru utilizare ca atare.”

2. La punctul 211, ultimul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„211. [...]”

Începând cu 1 ianuarie 2009 sunt venituri comerciale veniturile obținute din activități desfășurate în cadrul fermei familiale cu caracter comercial, altele decât cele care se încadrează în prevederile art. 42 lit. k) din Codul fiscal, precum și cele care sunt impozitate potrivit prevederilor art. 74 din Codul fiscal.”

3. Punctele 31 și 35 se abrogă.

4. La punctul 143², alineatul (8) se abrogă.

5. La punctul 144⁴, litera d) a alineatului (3) se abrogă.

6. Punctul 146 se modifică și va avea următorul cuprins:

„146. Începând cu 1 ianuarie 2008, impozitul lunar aferent venitului din pensii se calculează prin aplicarea cotei de impunere de 16% asupra venitului impozabil lunar din pensii determinat prin deducerea din venitul din pensii, în ordine, a următoarelor:

— a contribuțiilor obligatorii calculate, reținute și suportate de persoana fizică; și

— a unei sume neimpozabile lunare de 1.000 lei.”

7. La punctul 151⁷, în aplicarea articolului 771, paragraful 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„În cazul transferurilor prin alte modalități decât procedura notarială sau judecătorească, contribuabilul are sarcina declarării venitului la organul fiscal competent, în termen de 10 de zile, inclusiv, de la data transferului, în vederea stabilirii impozitului, în condițiile legii.”

D. Titlul IV — Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

1. Punctul 14 se modifică și va avea următorul cuprins:

„14. La calculul impozitului pe venit datorat de microîntreprinderile care își încetează existența în urma operațiunilor de divizare, dizolvare sau lichidare nu sunt impozitate: rezervele constituite din profitul net, rezervele constituite din diferențe de curs favorabil aferente capitalului social în devize sau disponibilului în devize, precum și sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit pe profit, repartizate ca surse proprii de finanțare pe parcursul perioadei de funcționare, potrivit legii, pentru societățile care pe parcursul perioadei de funcționare au fost și plătitoare de impozit pe profit.”

E. Titlul V — Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți și impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România

1. Punctul 9¹² se modifică și va avea următorul cuprins:

„9¹². În aplicarea prevederilor art. 117 lit. h) condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 2 ani va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexe: Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt für Finanzen — C-284/94, C-291/94 și C-292/94, și anume:

Dacă la data plății perioada minimă de deținere de 2 ani nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România pot face dovada că perioada minimă de deținere a fost îndeplinită după data plății, persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România pot cere restituirea impozitelor plătite în plus.

Întră sub incidența prevederilor art. 117 lit. h) și dividendele distribuite și plătite după data de 1 ianuarie 2007, chiar dacă acestea sunt distribuite din profiturile nerepartizate ale exercițiilor financiare anterioare anului 2007, în măsura în care

beneficiarul dividendelor îndeplinește condițiile prevăzute de lege.

În sensul prevederilor art. 117 lit. h), condiția privitoare la perioada de deținere a participației minime are în vedere o perioadă de 2 ani consecutivi, împliniți la data plății dividendelor.”

2. La punctul 15, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„15. (1) Pentru a beneficia de prevederile convențiilor de evitare a dublei impuneri, nerezidenții care au realizat venituri din România vor depune, în momentul realizării venitului, la plătitorul de venituri originalul sau copia certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), tradus și legalizat de organul autorizat din România.

[...]

(3) Plătitorul de venit este răspunzător pentru primirea în termenul stabilit a originalului sau a copiei certificatului de rezidență fiscală ori a documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1) și pentru aplicarea prevederilor din convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state.”

F. Titlul VI — Taxa pe valoarea adăugată

1. Punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Aplicare teritorială

Art. 125². — (1) În sensul prezentului titlu:

a) Comunitate și teritoriu comunitar înseamnă teritoriile statelor membre, astfel cum sunt definite în prezentul articol;

b) stat membru și teritoriul statului membru înseamnă teritoriul fiecărui stat membru al Comunității pentru care se aplică Tratatul de înființare a Comunității Europene, în conformitate cu art. 299 din acesta, cu excepția teritoriilor prevăzute la alin. (2) și (3);

c) teritorii terțe sunt teritoriile prevăzute la alin. (2) și (3);

d) fără terță înseamnă orice stat sau teritoriu pentru care nu se aplică prevederile Tratatului de înființare a Comunității Europene.

(2) Următoarele teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității se exclud din teritoriul comunitar din punctul de vedere al taxei:

a) Republica Federală Germania:

1. Insula Heligoland;

2. teritoriul Busingen;

b) Regatul Spaniei:

1. Ceuta;

2. Melilla;

c) Republica Italiană:

1. Livigno;

2. Campione d'Italia;

3. apele italiene ale Lacului Lugano.

(3) Următoarele teritorii care fac parte din teritoriul vamal al Comunității se exclud din teritoriul Comunitar din punctul de vedere al taxei:

a) Insulele Canare;

b) Republica Franceză: teritoriile din străinătate;

c) Muntele Athos;

d) Insulele Aland;

e) Insulele Channel.

(4) Se consideră ca fiind incluse în teritoriile următoarelor state membre teritoriile menționate mai jos:

a) Republica Franceză: Principatul Monaco;

b) Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord: Insula Man;

c) Republica Cipru: zonele Akrotiri și Dhekelia, aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.”

Norme metodologice:

„1. (1) Bunurile de origine din teritoriile excluse prevăzute la art. 125² alin. (2) și (3) din Codul fiscal trebuie importate din perspectiva taxei, dacă sunt transportate în teritoriul Comunității.

(2) Insula Man, Principatul Monaco și zonele aflate sub suveranitatea Marii Britanii și a Irlandei de Nord de la Akrotiri și Dhekelia sunt considerate teritorii ale statelor membre, iar operațiunile cu originea sau destinația în:

a) Insula Man sunt considerate cu originea sau destinația în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord;

b) Principatul Monaco sunt considerate cu originea sau destinația în Republica Franceză;

c) zonele aflate sub suveranitatea Marii Britanii și a Irlandei de Nord de la Akrotiri și Dhekelia sunt considerate cu originea sau cu destinația în Republica Cipru.”

2. La punctul 2, alineatele (3)—(5), (13), (15) și (16) se modifică și vor avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Operațiuni impozabile

Art. 126. — [...]

(8) Nu sunt considerate operațiuni impozabile în România:

[...]

c) achizițiile intracomunitare de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, în sensul prevederilor art. 152², atunci când vânzătorul este o persoană impozabilă revânzătoare, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru de unde sunt furnizate, conform regimului special pentru intermediarii persoane impozabile, în sensul art. 313 și 326 din Directiva 112, sau vânzătorul este organizator de vânzări prin licitație publică, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru furnizor, conform regimului special, în sensul art. 333 din Directiva 112;

[...]

Norme metodologice:

„2. [...]

(3) În sensul art. 126 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, achiziția intracomunitară de mijloace noi de transport efectuată de orice persoană impozabilă ori neimpozabilă sau de orice persoană juridică neimpozabilă este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 132¹ din Codul fiscal.

(4) În sensul art. 126 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, achiziția intracomunitară de produse accizabile efectuată de o persoană impozabilă sau de o persoană juridică neimpozabilă este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 132¹ din Codul fiscal .

(5) Echivalentul în lei al plafonului pentru achiziții intracomunitare de 10.000 de euro, prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aplicabil în cursul unui an calendaristic, se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor

este egală sau mai mare decât 5 și prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5.

[...]

(13) Prevederile art. 126 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de bunuri efectuată de către un furnizor care este înregistrat în scopuri de TVA în primul stat membru către un cumpărător revânzător care este înregistrat în scopuri de TVA în al doilea stat membru, altul decât cel din care începe transportul efectiv al bunurilor, și care este urmată de livrarea acelorași bunuri de către cumpărătorul revânzător către beneficiarul livrării, care este înregistrat în scopuri de TVA în al treilea stat membru, dacă se îndeplinesc următoarele condiții:

a) bunurile sunt expediate sau transportate direct din primul stat membru al furnizorului către al treilea stat membru al beneficiarului livrării; și

b) relația de transport al bunurilor, din primul stat membru în al treilea stat membru, trebuie să existe între furnizor și cumpărătorul revânzător, oricare dintre aceștia putând fi responsabil pentru transportul bunurilor, în conformitate cu condițiile Incoterms sau în conformitate cu prevederile contractuale. Dacă transportul este realizat de beneficiarul livrării, nu sunt aplicabile măsurile de simplificare pentru operațiuni triumphiulare.

[...]

(15) În situația prevăzută la alin. (14), cumpărătorul revânzător trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

a) să nu înscrie achiziția efectuată din primul stat membru în declarația recapitulativă privind achizițiile intracomunitare, prevăzută la art. 156⁴ alin. (2) din Codul fiscal;

b) să înscrie livrarea efectuată către beneficiarul livrării din al treilea stat membru în rubrica «Livrări intracomunitare scutite» a decontului de taxă;

c) să înscrie în declarația recapitulativă pentru livrări intracomunitare scutite de taxă, prevăzută la art. 156⁴ alin. (1) din Codul fiscal, următoarele date:

1. codul de înregistrare în scopuri de TVA, din al treilea stat membru, al beneficiarului livrării;

2. codul T în rubrica corespunzătoare;

3. valoarea livrării efectuate;

d) să emită factura prevăzută la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, în care se vor înscrie:

1. la rubrica prevăzută la art. 155 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal, codul său de înregistrare în scopuri de TVA în România;

2. la rubrica prevăzută la art. 155 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, în celălalt stat membru, ale beneficiarului livrării;

3. menționarea în cuprinsul facturii că beneficiarul livrării este persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de bunuri efectuată în celălalt stat membru și o referire la art. 141 din Directiva 112/2006/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

(16) Dacă în situația prevăzută la alin. (13) România este al treilea stat membru al beneficiarului livrării, achiziția intracomunitară de bunuri efectuată de cumpărătorul revânzător, care ar avea loc în România conform art. 132¹ alin. (1) din Codul fiscal, nu este operațiune impozabilă în România, dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) cumpărătorul revânzător nu este stabilit în România, dar este înregistrat în scopuri de TVA în al doilea stat membru;

b) achiziția intracomunitară de bunuri este efectuată de cumpărătorul revânzător, în vederea efectuării unei livrări ulterioare a acestor bunuri în România;

c) beneficiarul livrării este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă, înregistrată în scopuri de TVA în România, conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal;

d) beneficiarul livrării este obligat, conform art. 150 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, la plata taxei pentru livrarea efectuată de cumpărătorul revânzător care nu este stabilit în România;

e) beneficiarul livrării înscrie achiziția efectuată în rubrica «Achiziții intracomunitare» din decontul de taxă prevăzut la art. 156² sau 156³ din Codul fiscal, precum și în declarația recapitulativă pentru achiziții intracomunitare de bunuri, prevăzută la art. 156⁴ alin. (2) din Codul fiscal.”

3. La punctul 3, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Persoane impozabile și activitatea economică

Art. 127. — [...]

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (1), orice persoană care efectuează ocazional o livrare intracomunitară de mijloace de transport noi va fi considerată persoană impozabilă pentru orice astfel de livrare.

[...]”

Norme metodologice:

„3. [...]

(4) În situația în care instituția publică desfășoară activități pentru care este tratată ca persoană impozabilă, instituția publică este considerată persoană impozabilă numai în legătură cu acele activități sau, după caz, cu partea din structura organizatorică prin care sunt realizate acele activități.

(5) În sensul art. 127 alin. (7) din Codul fiscal, persoana fizică devine persoană impozabilă numai în cazul unei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi. De asemenea, orice altă persoană juridică neimpozabilă se consideră persoană impozabilă pentru livrarea intracomunitară de mijloace de transport noi. Aceste persoane nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal pentru aceste livrări intracomunitare de mijloace de transport noi în conformitate cu prevederile art. 153 alin. (3) din Codul fiscal.”

4. La punctul 4, alineatele (1) și (6)—(9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Persoane impozabile și activitatea economică

Art. 127. — [...]

(8) În condițiile și în limitele prevăzute în norme, este considerat ca o persoană impozabilă unică un grup de persoane impozabile stabilite în România, care, independente fiind din punct de vedere juridic, sunt în relații strânse una cu alta din punct de vedere organizatoric, financiar și economic.

[...]”

Norme metodologice:

„4. (1) În sensul art. 127 alin. (8) din Codul fiscal, grupul de persoane impozabile stabilite în România, independente din punct de vedere juridic și aflate în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic și organizatoric, poate opta să fie tratat ca o persoană impozabilă unică, numită *grup fiscal*, cu următoarele condiții:

a) o persoană impozabilă nu poate face parte decât dintr-un singur grup fiscal; și

b) opțiunea trebuie să se refere la o perioadă de cel puțin 2 ani; și

c) toate persoanele impozabile din grup trebuie să aplice aceeași perioadă fiscală;

[...]”

(6) Organul fiscal competent va lua o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului fiscal și va comunica acea decizie reprezentantului grupului, precum și fiecărui organ fiscal în jurisdicția căruia se află membrii grupului fiscal, în termen de 60 de zile de la data primirii cererii menționate la alin. (5).

(7) Implementarea grupului fiscal va intra în vigoare în prima zi din cea de-a doua lună următoare datei deciziei menționate la alin. (6).

(8) Reprezentantul grupului va notifica organului fiscal competent oricare dintre următoarele evenimente:

a) încetarea opțiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup fiscal unic, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1)—(4), care conduc la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup fiscal sau a unei persoane ca membru al grupului fiscal, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situație;

c) numirea unui alt reprezentant al grupului fiscal cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

d) părăsirea grupului fiscal de către unul dintre membri, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

e) intrarea unui nou membru în grupul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

(9) În situațiile prevăzute la alin. (8) lit. a) și b), organul fiscal competent va anula tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal sau, după caz, al unei persoane ca membru al grupului fiscal, astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (8) lit. a), de la data de 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea;

b) în cazul prevăzut la alin. (8) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație.

[...]”

5. La punctul 4 se introduce un nou alineat, alineatul (14), cu următorul cuprins:

„(14) Livrările de bunuri și prestările de servicii realizate de fiecare membru al grupului sunt supuse regimului normal de impozitare prevăzut de titlul VI din Codul fiscal, indiferent dacă sunt realizate către terți sau către ceilalți membri ai grupului fiscal.”

6. Punctul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

Codul fiscal:

Persoane impozabile și activitatea economică

Art. 127. — [...]

(10) Asocierile în participațiune nu dau naștere unei persoane impozabile separate. Asocierile de tip *joint venture*, *consortium* sau alte forme de asociere în scopuri comerciale, care nu au personalitate juridică și sunt constituite în temeiul legii, sunt tratate drept asocieri în participațiune.”

Norme metodologice:

„5. Evidența operațiunilor derulate de asocierile prevăzute la art. 127 alin. (10) din Codul fiscal se realizează potrivit prevederilor pct. 79 alin.(4).”

7. La punctul 6, alineatele (4), (6), (8) și (10) se modifică și vor avea următorul cuprins:

Codul fiscal:

Livrarea de bunuri

Art. 128. — [...]

(7) Transferul tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, și de pasive, indiferent dacă este realizat ca urmare a

vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți, nu constituie livrare de bunuri dacă primitorul activelor este o persoană impozabilă. Primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului în ceea ce privește ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege.

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme;

[...]

(12) În sensul prezentului titlu, *nontransferul* reprezintă expedierea sau transportul unui bun din România în alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizat în scopul uneia dintre următoarele operațiuni:

a) livrarea bunului respectiv realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expedit sau transportat în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (5) și (6) privind vânzarea la distanță;

[...]"

Norme metodologice:

„6. [...]

(4) În sensul art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, casarea activelor corporale fixe de natura bunurilor de capital prevăzute la art. 149 din Codul fiscal nu constituie livrare de bunuri. Se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal pentru activele corporale fixe de natura bunurilor de capital casate, dacă la achiziția sau, după caz, transformarea, modernizarea, fabricarea, construcția acestora taxa a fost dedusă total sau parțial și dacă următoarele operațiuni au intervenit în legătură cu un bun de capital după data aderării: achiziția sau, după caz, fabricarea, construcția, prima utilizare după modernizare sau transformare.

[...]

(6) Se consideră *transfer parțial de active* în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc și în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului.

[...]

(8) În sensul art. 128 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal:

a) prin *cauze de forță majoră* se înțelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare și/sau alte rapoarte oficiale;

2. război, război civil, acte de terorism;

3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forța majoră;

b) prin *bunuri pierdute* se înțelege bunurile dispărute în urma unor calamități naturale, cum ar fi inundațiile, alunecările de teren, sau a unor cauze de forță majoră;

c) prin *bunuri furate* se înțelege bunurile lipsă din gestiune, neimputabile, pentru care persoana impozabilă poate prezenta dovada constatării furtului de către organele de poliție, care este acceptată de societățile de asigurări;

[...]

(10) Prevederile art. 148 și 149 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere, nu se aplică în situațiile în care, conform art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, nu se consideră că are loc o livrare de bunuri cu plată, cu excepția casării activelor corporale fixe."

8. La punctul 7, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„7. (1) Normele metodologice prevăzute la pct. 6 alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător și pentru prestările de servicii prevăzute la art. 129 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerată prestare de servicii conform art. 129 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. La sfârșitul perioadei de leasing, dacă locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul. Se consideră a fi sfârșitul perioadei de leasing și data la care locatarul/utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, dar nu mai devreme de 12 luni. Dacă opțiunea de cumpărare a bunului de către locatar/utilizator se exercită înainte de derularea a 12 luni consecutive de la data începerii contractului de leasing, respectiv data de la care bunul este pus la dispoziția locatarului/utilizatorului, se consideră că nu a mai avut loc o operațiune de leasing, ci o livrare de bunuri la data la care bunul a fost pus la dispoziția locatarului/utilizatorului. Dacă în cursul derulării unui contract de leasing financiar intervine o cesiune între utilizatori cu acceptul locatorului/finanțatorului sau o cesiune a contractului de leasing financiar prin care se schimbă locatorul/finanțatorul, operațiunea nu constituie livrare de bunuri, considerându-se că persoana care preia contractul de leasing continuă persoana cedentului. Operațiunea este considerată în continuare prestare de servicii, persoana care preia contractul de leasing având aceleași obligații ca și cedentul în ceea ce privește taxa.

[...]"

9. Punctul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

„10. (1) În sensul art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț care acționează în numele și în contul unuia dintre aceștia, dacă ori furnizorul ori cumpărătorul este persoana însărcinată să realizeze transportul. Terța persoană care realizează transportul în numele și în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele și în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.

(2) Prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care cumpărătorul a optat pentru calitatea de importator al bunurilor conform prevederilor pct. 59 alin. (1) lit. b).

(3) Conform art. 132 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, locul livrării este locul unde bunurile sunt puse la dispoziția cumpărătorului în cazul în care bunurile nu sunt transportate sau expediate. În categoria bunurilor care nu sunt transportate sau expediate se cuprind bunurile imobile, precum și orice alte bunuri mobile corporale care, deși sunt livrate, între vânzător și cumpărător nu există relație de transport. *Exemplu:* o persoană impozabilă A stabilită în România livrează bunuri unei alte persoane impozabile B stabilite în alt stat membru sau în România. Bunurile sunt transportate direct la C, o altă persoană care cumpără bunurile de la B. În primul caz persoana obligată să realizeze transportul este A sau B. Pe relația A—B se

consideră o livrare cu transport, iar pe relația B—C se consideră o livrare fără transport. În al doilea caz, dacă persoana obligată să realizeze transportul este C, pe relația A—B se consideră o livrare fără transport, locul livrării fiind locul unde bunurile sunt puse la dispoziția lui B, iar în relația B—C se consideră o livrare cu transport, locul livrării fiind locul unde începe transportul, respectiv în statul membru al furnizorului A, unde se află bunurile atunci când începe transportul.”

10. La punctul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Locul livrării de bunuri

Art. 132. — [...]

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a), în cazul unei vânzări la distanță care se efectuează dintr-un stat membru spre România, locul livrării se consideră în România dacă livrarea este efectuată către un cumpărător persoană impozabilă ori persoană juridică neimpozabilă, care beneficiază de derogarea de la art. 126 alin. (4), sau către orice altă persoană neimpozabilă, și dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) valoarea totală a vânzărilor la distanță al căror transport sau expediere în România se realizează de către un furnizor, în anul calendaristic în care are loc o anumită vânzare la distanță, inclusiv valoarea respectivei vânzări la distanță, sau în anul calendaristic precedent, depășește plafonul pentru vânzări la distanță de 35.000 de euro, al cărui echivalent în lei se stabilește prin norme; sau [...]

Norme metodologice:

„11. (1) În sensul art. 132 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, echivalentul în lei al plafonului de 35.000 de euro pentru vânzările la distanță se stabilește pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 și prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5.

[...]”

11. La punctul 13, alineatul (4) litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„13. [...]

(4) În sensul art. 133 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, serviciile legate de bunurile imobile cuprind operațiuni precum:

a) lucrările de construcții-montaj, transformare, finisare, instalare, reparații, întreținere, curățare și demolare, efectuate asupra unui bun imobil prin natura sa, precum și orice operațiune ce se efectuează în legătură cu livrarea de bunuri mobile și încorporarea acestora într-un bun imobil astfel încât bunurile mobile devin bunuri imobile prin destinația lor;

[...]”

12. La punctul 14, alineatele (3)—(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„14. [...]

(3) Transporturile internaționale de bunuri cuprind transporturile intracomunitare de bunuri, astfel cum sunt definite la art. 133 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, precum și transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara Comunității, fie ambele puncte sunt situate în afara Comunității. Transporturile internaționale de persoane sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de bunuri, altele decât

transportul intracomunitar de bunuri, și al transportului internațional de persoane este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită *traseu național*.

(4) Pentru transportul internațional de persoane, precum și pentru transportul internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare și locul de sosire al transportului de bunuri sau de persoane, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi locul unde începe transportul bunurilor sau primul punct de îmbarcare al pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere al frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României și punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este primul loc de destinație al bunurilor în România sau ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a)—c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat și debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare și locul de debarcare pentru acești pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național și a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 143 sau 144 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România și nu se datorează taxa. Persoana care efectuează servicii de transport internațional beneficiază de dreptul de deducere a taxei aferente achizițiilor de bunuri și/sau servicii și pentru partea din transport care nu are locul prestării în România, în baza art. 145 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.”

13. După punctul 15 se introduce un nou punct, punctul 15¹, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Locul prestării de servicii

Art. 133. — [...]

h) locul unde sunt prestate serviciile, în cazul următoarelor servicii:

[...]”

2. expertize privind bunurile mobile corporale, precum și lucrările efectuate asupra acestora. Prin excepție, se consideră că aceste servicii au loc:

— în statul membru care a atribuit codul de înregistrare în scopuri de TVA, în cazul în care aceste servicii sunt prestate unui client care îi comunică prestatorului un cod de înregistrare în scopuri de TVA, valabil atribuit de autoritățile competente dintr-un stat membru, altul decât cel în care se prestează efectiv serviciile, și se referă la bunuri

transportate în afara statului membru în care serviciile sunt prestate;

[...]"

Norme metodologice:

„151. (1) În sensul art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane și mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau științifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Expertizele privind bunurile mobile corporale cuprind examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrări ori expertize în sensul art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate și nu vor fi tratate ca livrări de bunuri, ci ca fiind parte a serviciului prestat.

(2) În situația în care pe teritoriul României se efectuează lucrări și expertize asupra bunurilor mobile corporale de origine comunitară, persoana care primește bunurile în vederea realizării lucrărilor trebuie să înscrie bunurile în registrul prevăzut la pct. 79 alin. (1) lit. g). Lucrările și expertizele asupra bunurilor mobile corporale de origine comunitară efectuate pe teritoriul României sunt neimpozabile în România, aplicându-se excepția de la art. 133 alin. (2) lit. h) prima liniuță din Codul fiscal, dacă sunt îndeplinite condițiile stipulate, respectiv: beneficiarul a comunicat un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru decât România și prestatorul poate face dovada că bunurile au părăsit teritoriul României după efectuarea lucrărilor. Dacă cel puțin una dintre aceste condiții nu este îndeplinită, se aplică regula stabilită la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal, respectiv operațiunile se impozitează la locul prestării efective, respectiv în România, și se va analiza dacă operațiunea este taxabilă sau poate fi aplicată una dintre scutirile de taxă prevăzute la art. 143 alin. (1) din Codul fiscal. Prin ordin al ministrului economiei și finanțelor sunt stabilite măsuri de simplificare pentru anumite situații.

(3) Bunurile de origine comunitară care sunt transportate din România în alt stat membru în vederea supunerii în alt stat membru lucrărilor prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal se înscriu de persoana care este beneficiarul serviciilor care vor fi prestate în alte state membre în registrul de nontransferuri prevăzut la pct. 79 alin. (1) lit. f). Dacă beneficiarul din România transmite prestatorului codul său valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din România în conformitate cu prevederile art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal și bunurile sunt transportate în afara statului membru unde au fost prelucrate, locul prestării serviciilor este în România, conform excepției prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 prima liniuță din Codul fiscal, și persoana obligată la plata taxei este beneficiarul din România, în conformitate cu prevederile art. 150 alin.(1) lit. c) din Codul fiscal, dacă operațiunea este taxabilă și prestatorul nu este stabilit în România. Aceste prevederi se aplică și în situația în care bunurile asupra cărora s-au prestat serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal nu au fost transportate din România în alt stat membru, ci au fost achiziționate din alt stat membru sau importate în acel alt stat membru.

(4) Dacă serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal sunt prestate în afara teritoriului României de

persoane impozabile stabilite în România, locul prestării nu este România și, prin urmare, operațiunile nu sunt impozabile în România.

(5) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal, prestate în România asupra bunurilor de origine necomunitară care sunt plasate în unul dintre regimurile sau situațiile prevăzute la art. 144 alin.(1) din Codul fiscal, sunt impozabile în România, dar se va analiza dacă sunt aplicabile scutirile de taxă prevăzute la art. 143 alin. (1) sau art. 144 alin. (1) din Codul fiscal.

(6) Tipărirea cărților sau a altor tipăriri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipăriri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să și editeze cartea sau altă tipăritură, utilizând hârtia și/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții sau altei tipăriri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 128 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 132 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipăriri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau alt suport, precum și hârtia necesară realizării acestora și/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către clientul său, în sensul art. 129 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor, în acest caz, se stabilește conform prevederilor art. 133 alin. (2) lit. h) pct. 2 din Codul fiscal.”

14. După punctul 16 se introduce un nou punct, punctul 16¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă

Art. 134³. — (1) Prin excepție de la prevederile art. 134², în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă conform art. 143 alin. (2), exigibilitatea taxei intervine în cea de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1) exigibilitatea taxei intervine la emiterea facturii prevăzute la art. 155 alin. (1), dacă factura este emisă înainte de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.”

Norme metodologice:

„16¹. (1) În sensul art. 134³ alin. (2) din Codul fiscal, în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă, exigibilitatea intervine la data emiterii unei facturi înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, indiferent dacă factura a fost emisă pentru încasarea unui avans sau pentru contravaloarea integrală sau parțială a livrării.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 156² din Codul fiscal și în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal.”

15. Punctul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Faptul generator și exigibilitatea pentru achiziții intracomunitare de bunuri

Art. 135. — (1) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, faptul generator intervine la data la care ar interveni

faptul generator pentru livrări de bunuri similare, în statul membru în care se face achiziția.

(2) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, exigibilitatea taxei intervine în cea de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (1), dacă aceasta este emisă înainte de cea de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.”

Norme metodologice:

„17. Există o relație clară între faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri și faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, care intervin în același moment, respectiv în momentul livrării de bunuri. Pentru a evita orice neconcordanță între livrările intracomunitare de bunuri, scutite de TVA, care se includ în declarația recapitulativă pentru astfel de livrări, în statul membru de origine, și achizițiile intracomunitare, evidențiate în decontul de TVA și în declarația recapitulativă pentru achiziții intracomunitare, prevăzută la art. 156⁴ din Codul fiscal, în România, momentul exigibilității a fost stabilit fie în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator, fie la data facturii pentru contravaloarea totală sau parțială, atât pentru livrările intracomunitare, cât și pentru achizițiile intracomunitare.”

16. La punctul 18, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„18. (1) Potrivit art. 137 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, subvențiile primite de la bugetul de stat, bugetele locale sau bugetul Comunitar, legate direct de prețul bunurilor livrate și/sau al serviciilor prestate, se includ în baza de impozitare. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru aceste subvenții intervine la data încasării lor de la bugetul de stat, bugetele locale sau bugetul Comunitar. Se consideră că subvențiile sunt legate direct de preț dacă îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

- a) suma subvenției să depindă de volumul bunurilor livrate/serviciilor prestate;
- b) suma subvenției să poată fi determinată înainte de desfășurarea activității.”

17. La punctul 18, după alineatul (6) se introduc trei noi alineate, alineatele (7)—(9), cu următorul cuprins:

„18. [...]

(7) Orice cheltuieli cu impozitele și taxele datorate de o persoană impozabilă în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, dacă nu sunt incluse în prețul bunurilor livrate ori al serviciilor prestate, ci sunt recuperate de la clienți prin refacturare, se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 137 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(8) În sensul art. 137 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, orice cheltuieli accesorii unei livrări de bunuri/prestări de servicii se includ în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, chiar dacă fac obiectul unui contract separat. Cheltuielile accesorii respective urmează aceleași reguli referitoare la locul livrării/prestării, cotele sau regimul aplicabil, ca și livrarea/prestarea de care sunt legate.

(9) Cheltuielile cu transportul bunurilor livrate intracomunitar se cuprind în baza impozabilă a livrării intracomunitare numai pentru transportul sau partea din transport care este în sarcina vânzătorului.”

18. La punctul 19, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„19. [...]

(3) În sensul art. 137 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, sumele achitate de furnizor/prestator în numele și în contul clientului reprezintă sumele achitate de o persoană, furnizorul/prestatorul, pentru facturi emise pe numele clientului. Emiterea facturii de decontare este opțională, în funcție de cele convenite de părți în vederea recuperării sumelor achitate. În situația în care părțile convin să își deconteze sumele achitate pe baza facturii de decontare, taxa nu va fi menționată distinct, fiind inclusă în totalul sumei de recuperat. Factura de decontare se transmite clientului însoțită de factura achitată în numele clientului și emisă pe numele acestuia din urmă. Furnizorul/prestatorul nu exercită dreptul de deducere pentru sumele achitate în numele clientului și nu colectează taxa pe baza facturii de decontare. De asemenea, furnizorul/prestatorul nu înregistrează aceste sume în conturile de cheltuieli, respectiv de venituri. Clientul își va deduce în condițiile legii taxa pe baza facturii care a fost emisă pe numele său, factura de decontare fiind doar un document care se anexează facturii achitate.

Exemplul nr. 1: persoana A emite o factură de servicii de transport către persoana B, dar factura lui A este plătită de C în numele lui B. În cazul în care furnizorul/prestatorul primește o factură pe numele său pentru livrări de bunuri/prestări de servicii realizate în beneficiul altei persoane și emite o factură în nume propriu către această altă persoană, acestea nu sunt considerate plăți în numele clientului și se aplică structura de comisionar prevăzută la pct. 6 alin. (3) sau, după caz, pct. 7 alin. (1), chiar dacă nu există un contract de comision între părți.

Persoana care aplică structura de comisionar nu este obligată să aibă înscrisă în obiectul de activitate realizarea livrărilor/prestărilor pe care le refacturează. Se consideră că numai din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată persoana care aplică structura de comisionar realizează o livrare/prestare de aceeași natură ca și cea realizată de persoana care a realizat efectiv livrarea sau prestarea.

Exemplul nr. 2: un furnizor A din România realizează o livrare intracomunitară de bunuri către beneficiarul B din Ungaria. Condiția de livrare este ex. works, prin urmare transportul este în sarcina cumpărătorului, a lui B. Totuși, B îl mandatează pe A să angajeze o firmă de transport, urmând să îi achite costul transportului. Transportatorul C facturează serviciul de transport lui A, iar A, aplicând structura de comisionar, va refactura serviciul lui B. Se consideră că A a primit și a prestat el însuși serviciul de transport.

(4) În sensul art. 137 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, sumele încasate în numele și în contul altei persoane cuprind operațiuni precum:

- a) cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți încasate în contul unei instituții publice, dacă pentru acestea instituția publică nu este persoana impozabilă în sensul art. 127 din Codul fiscal. În această categorie se cuprind, printre altele, și taxa pentru serviciile de reclamă și publicitate prevăzută la art. 270 din Codul fiscal, taxa hotelieră prevăzută la art. 278 din Codul fiscal, contribuția la Fondul cinematografic prevăzută la art. 13 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, cu modificările și completările ulterioare, taxa asupra activităților dăunătoare sănătății, prevăzută la art. 363 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

b) sume încasate în contul altei persoane, dacă factura este emisă de această altă persoană către un terț. Pentru decontarea sumelor încasate de la terț cu persoana care a emis factura, conform înțelegerii dintre părți, pot fi întocmite facturi de decontare conform alin. (3);

c) sume facturate către terți și încasate, în contul altei persoane, situație în care se aplică structura de comisionar prevăzută la pct. 6 alin. (3) sau, după caz, pct. 7 alin. (1), chiar dacă nu există un contract de comision între părți.”

19. Punctul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru achizițiile intracomunitare

Art. 138¹. — (1) Pentru achizițiile intracomunitare de bunuri, baza de impozitare se stabilește pe baza acelorași elemente utilizate conform art. 137 pentru determinarea bazei de impozitare în cazul livrării acelorași bunuri în interiorul țării. În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, conform art. 130¹ alin. (2) lit. a), baza de impozitare se determină în conformitate cu prevederile art. 137 alin. (1) lit. c) și ale art. 137 alin. (2).

(2) Baza de impozitare cuprinde și accizele plătite sau datorate în alt stat membru decât România de persoana care efectuează achiziția intracomunitară, pentru bunurile achiziționate. În cazul în care accizele sunt rambursate persoanei care efectuează achiziția intracomunitară în statul membru în care a început expedierea sau transportul bunurilor, baza de impozitare a achiziției intracomunitare efectuate în România se reduce corespunzător.”

Norme metodologice:

„21. În sensul art. 138¹ din Codul fiscal, baza de impozitare a achiziției intracomunitare este egală cu baza de impozitare a livrării intracomunitare efectuate în alt stat membru, care cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (2) din Codul fiscal și nu cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Codul fiscal, și/sau, după caz, se ajustează în conformitate cu prevederile art. 138 din Codul fiscal. Cheltuielile de transport se cuprind în baza impozabilă a bunurilor achiziționate intracomunitar numai dacă transportul este în sarcina vânzătorului sau pentru partea din transport care este în sarcina vânzătorului.”

20. La punctul 22, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„22. (1) În contractele încheiate între părți trebuie menționat dacă pentru decontări va fi utilizat cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României sau cursul de schimb al unei bănci comerciale. În cazul încasării de avansuri înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii.

Exemplu: O persoană impozabilă A înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal încasează 1.000 de euro drept avans pentru livrarea unui automobil de la o altă societate B; A va emite o factură către B la cursul de 3,5 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA = 1.000 euro x 3,5 lei/euro = 3.500 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului = 3.500 x 19% = 665 lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 de euro. Cursul din data livrării bunului este de 3,6 lei/euro. Baza de impozitare a TVA se determină astfel:

$[(1.000 \text{ euro} \times 3,5 \text{ lei/euro}) + (4.000 \text{ euro} \times 3,6 \text{ lei/euro})] \times 19\% = 17.900 \times 19\% = 3.401 \text{ lei. [...]}$

21. Punctul 30 se modifică și va avea următorul cuprins:

„30. Prestările de servicii culturale prevăzute de art. 141 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal efectuate de instituțiile publice sau de organizații culturale nonprofit cuprind activități precum: reprezentațiile de teatru, operă, operetă, organizarea de expoziții, festivaluri și alte activități culturale recunoscute de Ministerul Culturii și Cultelor. Livrările de bunuri strâns legate de aceste servicii cuprind livrări precum: vânzarea de broșuri, pliante și alte materiale care popularizează o activitate culturală.”

22. Punctul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„31. Potrivit art. 141 alin. (1) lit. n) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată activități cum sunt: reprezentații teatrale, coregrafice sau cinematografice, expoziții, concerte, conferințe, simpozioane, altele decât cele prevăzute la pct. 30, cu condiția ca veniturile obținute din aceste activități să servească numai la acoperirea cheltuielilor persoanelor care le-au organizat.”

23. Punctul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru operațiuni din interiorul țării

Art. 141. — [...]

(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă:

a) prestările următoarelor servicii de natură financiar-bancară:

1. acordarea și negocierea de credite, precum și administrarea creditelor de către persoana care le acordă;

2. negocierea garanțiilor de credit ori a altor garanții sau orice operațiuni cu astfel de garanții, precum și administrarea garanțiilor de credit de către persoana care acordă creditul;

3. tranzacții, inclusiv negocierea, privind conturile de depozit sau conturile curente, plăți, viramente, creanțe, cecuri și alte instrumente negociabile, exceptând recuperarea creanțelor;

4. tranzacții, inclusiv negocierea, privind valuta, bancnotele și monedele utilizate ca mijloc legal de plată, cu excepția obiectelor de colecție, și anume monede de aur, argint sau din alt metal ori bancnote care nu sunt utilizate în mod normal ca mijloc legal de plată sau monede de interes numismatic;

5. tranzacții, inclusiv negocierea, dar exceptând administrarea sau păstrarea în siguranță, cu acțiuni, părți sociale în societăți comerciale ori asociații, obligațiuni garantate și alte instrumente financiare, cu excepția documentelor care stabilesc drepturi asupra bunurilor;

6. administrarea de fonduri speciale de investiții;”

Norme metodologice:

„35. (1) În sensul art. 141 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, pentru a se califica drept operațiuni scutite de taxă, serviciile externalizate trebuie să fie servicii distincte care să îndeplinească caracteristicile specifice și esențiale ale serviciului principal scutit de taxă. Scutirile se aplică numai în funcție de natura serviciilor, și nu de statutul persoanei care le prestează sau căreia îi sunt prestate. În acest sens au fost date și deciziile Curții Europene de Justiție: C-2/95 SDC; C-235/00 CSC; C-169/04 Abbey National. Serviciile externalizate aferente operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, precum serviciile de marketing, cercetare, serviciile juridice,

serviciile de contabilitate și/sau de audit, nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite de taxă.

(2) Este considerată negociere în operațiuni financiar-bancare asigurarea tuturor demersurilor necesare pentru ca cele două părți direct implicate, respectiv clientul și prestatorul de servicii financiar-bancare, să intre în relație contractuală. Simpla culegere, prelucrare a datelor și furnizare a rezultatelor nu reprezintă negociere în operațiuni financiar-bancare, așa cum rezultă și din decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-235/00 CSC.

(3) Printre altele, se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal și împrumuturile acordate de asociați/acționari societăților comerciale în vederea asigurării resurselor financiare ale societății comerciale, împrumuturile garantate cu bunuri imobile, inclusiv împrumuturile ipotecare, împrumuturile garantate cu bunuri mobile corporale, inclusiv împrumuturile acordate de casele de amanet.

(4) Componentele de finanțare din cadrul vânzărilor de bunuri cu plata în rate sau din cadrul operațiunilor de leasing nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, aceste componente reprezentând o parte a remunerației pentru respectivele bunuri sau servicii.

(5) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal servicii precum depozitarea, transferul și retragerea banilor către sau din conturile bancare, inclusiv prin mijloace electronice, transferul de fonduri dintr-un cont specific în alte mijloace bănești, precum carduri telefonice și alte mijloace prin care se poate face plata pentru bunuri și servicii.

(6) În sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal se cuprind și servicii auxiliare, precum verificarea plăților, eliberarea extraselor de cont duplicat, punerea la dispoziția clienților băncii, la cererea acestora, a copiilor mesajelor SWIFT legate de plățile acestora.

(7) Excepția prevăzută la art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal se aplică în funcție de natura operațiunii, indiferent de terminologia utilizată, respectiv recuperare de creanțe sau factoring.

(8) În situația în care, conform contractului, scopul operațiunii la care se face referire la alin. (7) nu îl constituie recuperarea de creanțe, ci acordarea unui credit, societatea care preia creanțele aferente unui credit acordat asumându-și poziția creditorului, operațiunea este scutită de taxa pe valoarea adăugată, nefăcând obiectul excepției prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal. În această situație nu se aplică Decizia Curții de Justiție Europene C-305/01 MKG.

(9) În cazul în care din analiza contractului rezultă că operațiunea la care se face referire la alin. (7) reprezintă recuperare de creanțe, aceasta este considerată pentru persoana care preia creanțele o prestare de servicii efectuată cu plată, taxabilă din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată conform prevederilor art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, indiferent dacă persoana care preia creanțele preia sau nu riscul privind neîncasarea acestora, așa cum rezultă și din Decizia Curții Europene de Justiție nr. C-305/01 MKG.

(10) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la alin. (9) o reprezintă contravaloarea serviciului, inclusiv componenta de finanțare, și se determină în funcție de tipul contractului, putând fi calculată fie ca sumă a dobânzii aferente finanțării și a comisionului de administrare și colectare a creanțelor, fie ca diferență între valoarea nominală a creanțelor și prețul de achiziție al acestora, în cazul creanțelor care nu au depășit termenul de scadență, fie ca diferență între

valoarea economică sau de piață a creanțelor agreată de părți și stipulată în contractul încheiat și prețul de achiziție al acestora în cazul recuperării creanțelor cu termenul de scadență depășit.

(11) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal operațiuni precum schimbarea bancnotelor sau monedelor într-o altă valută sau în aceeași valută și distribuirea de numerar.

(12) În sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: furnizarea de informații financiare cu caracter general, analize privind evoluția cursului valutar sau a ratei dobânzii, vânzarea ori închirierea dispozitivelor pentru numărarea sau sortarea banilor, serviciile externalizate privind transportul de numerar.

(13) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal, printre altele, și transferul și/sau orice alte operațiuni cu părți sociale și acțiuni necotate la bursă.

(14) În sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: depozitarea activelor fondurilor speciale de investiții, așa cum rezultă și din Decizia Curții Europene de Justiție nr. C-169/04 Abbey National, administrarea și depozitarea titlurilor de valoare.

(15) În sensul art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 6 din Codul fiscal, fondurile speciale de investiții sunt următoarele:

a) organismele de plasament colectiv prevăzute la titlul III al Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, și în reglementările Comisiei Naționale de Valori Mobiliare emise în aplicarea acesteia. Aceste organisme de plasament colectiv includ atât organisme de plasament colectiv în valori mobiliare, care fac obiectul cap. V din titlul III al Legii nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare, cât și alte organisme de plasament colectiv, care fac obiectul cap. VI din titlul III al Legii nr. 297/2004, cu modificările și completările ulterioare;

b) fondurile de pensii administrate privat și fondurile de pensii facultative;

c) fondurile comune de garantare a creanțelor.”

24. După punctul 35 se introduce un nou punct, punctul 35¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru operațiuni din interiorul țării

Art. 141. — [...]

(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...]

b) operațiunile de asigurare și/sau de reasigurare, precum și prestările de servicii în legătură cu operațiunile de asigurare și/sau de reasigurare efectuate de persoanele impozabile care intermediază astfel de operațiuni;”.

Norme metodologice:

„35¹. (1) În sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum serviciile de marketing și serviciile administrative, cum ar fi primirea cererilor de asigurare, organizarea și managementul sistemului informatic, furnizarea de informații și întocmirea rapoartelor pentru părțile asigurate, nefiind specifice serviciilor de asigurare. În acest sens a fost dată și Decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-472/03 Arthur Andersen.

(2) O caracteristică esențială a unui serviciu de asigurare o reprezintă existența unei relații contractuale între prestator și beneficiarul serviciilor. În cazul externalizării tranzacțiilor în domeniul asigurărilor, scutirea depinde de entitatea care încheie contractul cu clienții și care suportă riscul. Scutirea nu se acordă pentru societățile către care se externalizează serviciile, dacă acestea nu suportă riscul și nu încheie contracte de asigurare în

nume propriu. În acest sens a fost dată și Decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-240/99 Skandia.”

25. Punctul 37 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru operațiuni din interiorul țării

Art. 141. — [...]

(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...]

f) livrarea de către orice persoană a unei construcții, a unei părți a acesteia și a terenului pe care este construită, precum și a oricărui alt teren. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea unei construcții noi, a unei părți a acesteia sau a unui teren constructibil. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:

1. teren constructibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;

2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;

3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizări a construcției sau a unei părți a acesteia, după caz, în urma transformării;

4. o construcție nouă cuprinde și orice construcție transformată astfel încât structura, natura ori destinația sa au fost modificate sau, în absența acestor modificări, dacă costul transformărilor, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea de piață a construcției, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării;”.

Norme metodologice:

„37. (1) În sensul art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, terenul pe care este construit un bun imobil, inclusiv terenul aferent unui bun imobil, urmează regimul bunului imobil dacă sunt proprietăți indivizibile.

(2) Se consideră a fi data primei ocupări, în cazul unei construcții care nu a suferit transformări de natura celor menționate la pct. 4 al art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a acesteia. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, data primei ocupări este data documentului pe baza căruia bunul este înregistrat în evidențele contabile drept activ corporal fix.

(3) Data primei utilizări a unei construcții se referă la construcții care au suferit transformări de natura celor menționate la pct. 4 al art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Prin *data primei utilizări* se înțelege data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia cu valoarea transformării respective este majorată valoarea activului corporal fix.

(4) O construcție care nu a fost ocupată în sensul prevăzut la alin. (2) va fi considerată o construcție nouă până la data primei ocupări, chiar dacă livrarea intervine înainte de această dată.

(5) Excepția prevăzută la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal se aplică numai în cazul persoanelor care devin impozabile în sensul art. 127 din Codul fiscal pentru livrarea de construcții noi, de părți ale acestora sau de terenuri constructibile.”

26. Punctul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„38. (1) În sensul art. 141 alin. (3) din Codul fiscal și fără să contravină prevederilor art. 161 din Codul fiscal, orice persoană

impozabilă poate opta pentru taxarea oricăreia dintre operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, în ceea ce privește un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) În aplicarea alin. (1) *un bun imobil* reprezintă o construcție care are înțelesul prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 2 din Codul fiscal și orice teren.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se va notifica organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice și se va exercita de la data înscrisă în notificare. O copie de pe notificare va fi transmisă clientului. Depunerea cu întârziere a notificării nu va anula dreptul persoanei impozabile de a aplica regimul de taxare. În situația în care opțiunea se exercită numai pentru o parte din bunul imobil, această parte din bunul imobil care se intenționează a fi utilizat pentru operațiuni taxabile se va comunica în notificarea transmisă organului fiscal. Pentru bunurile imobile sau părțile din bunurile imobile pentru care au fost încheiate contracte de leasing înainte de data aderării și care se derulează și după data aderării, notificarea se va depune în termen de 90 de zile de la data aderării, în situația în care proprietarul bunului dorește să continue regimul de taxare pentru operațiunea de leasing cu bunuri imobile.

(4) Persoana impozabilă neînregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal va solicita înregistrarea, dacă optează pentru taxare, și concomitent va depune și notificarea prevăzută în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice. Opțiunea de înregistrare în scopuri de taxă nu ține loc de opțiune de taxare a operațiunilor prevăzute la alin. (1).

(5) Persoana impozabilă care a optat pentru regimul de taxare în condițiile alin. (1) poate aplica regimul de scutire de taxă prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal de la data înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (7).

(6) Persoanele impozabile care au optat tacit înainte de data aderării pentru închirierea, concesiunea sau arendarea de bunuri imobile trebuie să depună notificarea prevăzută în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice în termen de 90 de zile de la data aderării. Persoanele impozabile care au depus notificări pentru taxarea operațiunilor de închiriere, concesiune sau arendare de bunuri imobile, înainte de data aderării, nu mai au obligația să aplice acest regim de taxare pe o perioadă de 5 ani de la data înscrisă în notificare, dacă depun notificarea pentru renunțarea la regimul de taxare prevăzut la alin. (7) și nu este necesară modificarea notificării în sensul menționării suprafeței bunului imobil, în loc de procent din bunul imobil, conform mențiunilor din anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice.

(7) Persoana impozabilă va notifica organele fiscale competente cu privire la anularea opțiunii, prin formularul prezentat în anexa nr. 2 la prezentele norme metodologice. Aplicarea scutirii de taxă este permisă de la data înscrisă în notificare.

(8) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente imobilului sau părții din imobil care face obiectul opțiunii, persoana impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în situațiile prevăzute la art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(9) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal și care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil sau părții din bunul imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (8) și (9), pentru operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal cu bunuri imobile sau părți ale acestora, construite, achiziționate, transformate sau modernizate, înainte de data aderării se aplică prevederile tranzitorii de la art. 161 din Codul fiscal referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.”

27. Punctul 39 se modifică și va avea următorul cuprins:

„39. (1) În sensul art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă poate opta pentru taxarea livrării bunurilor imobile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, în condițiile prevăzute la alin. (2)—(6).

(2) Cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile art. 141 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal și prin exceptare de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă care și-a exercitat opțiunea de taxare conform pct. 38 alin. (1), pentru o construcție, o parte a unei construcții sau a unui teren, altul decât terenul construitibil, nu poate aplica regimul de scutire prevăzut la art. 141 lit. f) din Codul fiscal, până la sfârșitul anului calendaristic următor celui în care s-a anulat opțiunea prevăzută la pct. 38 alin. (1) sau în care această opțiune și-a încetat aplicabilitatea din cauza livrării. În această situație, întrucât aplicarea regimului de taxare nu este opțională nu se va depune notificarea prevăzută în anexa nr. 3 la prezentele norme.

(3) Opțiunea de taxare prevăzută la alin. (1) nu se va aplica la transferul titlului de proprietate asupra bunurilor imobile de către persoanele care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal pentru leasingul cu bunuri imobile.

(4) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale locale pe formularul prezentat în anexa nr. 3 la prezentele norme metodologice și se exercită pentru bunurile imobile menționate în notificare. Opțiunea se poate exercita și numai pentru o parte a acestor bunuri. Depunerea cu întârziere a notificării nu va conduce la anularea opțiunii de taxare depuse de vânzător. Notificarea trebuie transmisă în copie și cumpărătorului.

(5) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se referă numai la o parte a bunurilor imobile, această parte care va fi vândută în regim de taxare, identificată cu exactitate, va fi înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (3).

(6) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului ce face obiectul opțiunii, această persoană impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în conformitate cu prevederile art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(7) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal și care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (5) și (6), pentru operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal cu bunuri imobile, construite, achiziționate, transformate sau modernizate înainte de data aderării, se aplică prevederile tranzitorii de la art. 161 din Codul fiscal referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.”

28. Punctul 44 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri pentru importuri de bunuri și pentru achiziții intracomunitare

Art. 142. — (1) Sunt scutite de taxă:

[...]

l) importul în România de bunuri care au fost transportate dintr-un teritoriu terț sau o țară terță, atunci când livrarea acestor bunuri de către importator constituie o livrare scutită, conform art. 143 alin. (2);”

Norme metodologice:

„44. Scutirea menționată la art. 142 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se acordă dacă importatorul poate dovedi că importul este direct destinat unei livrări intracomunitare a acestor bunuri, care este scutită de taxă. În acest sens, pe declarația vamală de import se va menționa codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de alt stat membru persoanei căreia îi sunt livrate bunurile de către importator în cazurile menționate la art. 143 alin. (2) lit. a) și d) din Codul fiscal. Totuși, începând cu data de 15 aprilie 2007 inclusiv, pentru importul de bunuri scutit de taxă în condițiile prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, taxa pe valoarea adăugată se garantează la organele vamale, în conformitate cu prevederile art. 157 alin. (7) din Codul fiscal, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.”

29. După punctul 44 se introduce un nou punct, punctul 44¹, cu următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Scutiri speciale legate de traficul internațional de bunuri
Art. 144. — (1) Sunt scutite de taxă următoarele:

a) livrarea de bunuri care urmează:

1. să fie plasate în regim vamal de admitere temporară, cu exonerare totală de la plata drepturilor de import;

2. să fie prezentate autorităților vamale în vederea vămuirii și, după caz, plasate în depozit necesar cu caracter temporar;

3. să fie introduse într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;

4. să fie plasate în regim de antrepozit vamal;

5. să fie plasate în regim de perfecționare activă, cu suspendare de la plata drepturilor de import;

6. să fie plasate în regim de tranzit vamal extern;

7. să fie admise în apele teritoriale:

— pentru a fi încorporate pe platforme de forare sau de producție, în scopul construirii, reparării, întreținerii, modificării sau reutilizării acestor platforme ori pentru conectarea acestor platforme de forare sau de producție la continent;

— pentru alimentarea cu carburanți și aprovizionarea platformelor de forare sau de producție;

8. să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, definit după cum urmează:

— pentru produse accizabile, orice locație situată în România, care este definită ca antrepozit fiscal, în sensul art. 4 lit. (b) din Directiva 92/12/CEE, cu modificările și completările ulterioare;

— pentru bunuri, altele decât produsele accizabile, o locație situată în România și definită prin norme;”.

Norme metodologice:

„44¹. (1) Scutirile de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art. 144 din Codul fiscal nu se aplică în cazul regimurilor vamale suspensive care nu se regăsesc la alin. (1) lit. a) al acestui articol, cum sunt cele de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, transformare sub control vamal, perfecționare activă fără suspendarea plății drepturilor de import.

(2) Pentru bunurile plasate în regimurile vamale suspensive prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 1—7 din Codul fiscal nu se garantează taxa pe valoarea adăugată.”

30. Punctul 45 se modifică și va avea următorul cuprins:

„45. (1) În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, cu condiția să nu se depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal. Intenția persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective, cum ar fi faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(2) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (1) trebuie îndeplinite următoarele cerințe:

a) bunurile respective urmează a fi utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere;

b) persoana impozabilă trebuie să dețină o factură sau un alt document legal aprobat prin care să justifice suma taxei pe valoarea adăugată aferente bunurilor achiziționate.

c) să nu depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin. (2) din Codul fiscal.”

31. La punctul 49, alineatul (8) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(8) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (5) lit. a) trebuie depusă la organele fiscale competente în termen de maximum 6 luni de la încheierea anului calendaristic în care taxa devine exigibilă.”

32. La punctul 50, alineatul (10) se modifică și va avea următorul cuprins:

„ 50. [...]”

(10) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) trebuie depusă la autoritatea fiscală competentă în termen de maximum 6 luni de la sfârșitul anului calendaristic în care taxa devine exigibilă.”

33. La punctul 50, după alineatul (17) se adaugă un nou alineat, alineatul (18), cu următorul cuprins:

„(18) Persoana impozabilă neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA și nu este stabilită în Comunitate poate solicita rambursarea taxei achitate dacă, în conformitate cu legile țării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea același drept de rambursare în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în țara respectivă, fapt dovedit prin existența unor acorduri/declarații de reciprocitate semnate de reprezentanții autorităților competente din România și din țara solicitantului. În vederea semnării unor astfel de acorduri/declarații, autoritățile competente ale țărilor interesate trebuie să se adreseze Ministerului Economiei și Finanțelor. Țările cu care România a semnat acorduri/declarații de reciprocitate în ceea ce privește rambursarea taxei pe valoarea adăugată vor fi publicate pe pagina de internet a Ministerului Economiei și Finanțelor.”

34. Punctul 54 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital Art. 149. — [...]

(5) Ajustarea taxei deductibile se efectuează astfel:

a) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. a), ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la alin. (2). Ajustarea deducerii se face o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare. Prin norme se stabilesc reguli tranzitorii pentru situația în care pentru

anul 2007 s-a efectuat ajustarea prevăzută la alin. (4) lit. a) pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial;

[...]”

Norme metodologice:

„54. (1) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor care fac obiectul închirierii, leasingului, concesiunii sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane se efectuează de către persoana care închiriază, dacă în leasing sau pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (2). Data la care bunul se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locatar/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate.

(2) Taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă transformării sau modernizării unui bun imobil sau a unei părți a acestuia se ajustează de către persoana la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană, iar valoarea fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală după transformare ori modernizare a bunului imobil sau a părții de bun imobil. În sensul prezentelor norme sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depășiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, așa cum sunt înregistrate în contabilitate.

(3) În situația în care în cursul perioadei de ajustare expiră contractul de închiriere, leasing, concesiune sau orice alt tip de contract prin care bunul imobil ori o parte a acestuia a fost pus/pusă la dispoziția altei persoane și bunul de capital este restituit proprietarului, se consideră că bunul de capital își încetează existența în cadrul activității economice a persoanei impozabile care a utilizat bunul respectiv, conform art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Taxa pe valoarea adăugată deductibilă, aferentă operațiunilor de transformare sau modernizare, se ajustează o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care bunul este restituit proprietarului, în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal.

(4) Începând cu anul 2008, conform art. 149 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, dacă bunul de capital este utilizat total sau parțial în alte scopuri decât activitățile economice ori pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei, ajustarea deducerii se face o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare și proporțional cu partea din bunul de capital utilizată în aceste scopuri. În cazul în care dreptul de deducere aferent bunului de capital se exercită pe bază de pro-rata se aplică prevederile alin.(5). Dispoziții tranzitorii pentru bunurile de capital pentru care în anul 2007 nu s-a exercitat dreptul de deducere pe bază de pro-rata, ci s-a aplicat ajustarea pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial, pentru fiecare an în care apare o modificare a destinației de utilizare, datorită faptului că nu erau utilizate integral pentru operațiuni care dau drept de deducere: la finele anului 2008, taxa aferentă părții din bunul de capital

utilizate pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, respectiv diferența rămasă de 4/5 sau 19/20, va fi ajustată o singură dată și înscrisă în decontul lunii decembrie 2008 la rândul corespunzător din decontul de taxă. Dispoziția tranzitorie nu se aplică în cazul în care în cursul anului 2008 trebuie efectuată ajustarea o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, conform art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă cumpără o clădire pentru activitatea sa economică la data de 23 iulie 2007. La 1 august 2009, această persoană se decide să își utilizeze clădirea integral în scop de locuință sau pentru operațiuni scutite fără drept de deducere. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze o singură dată pe perioada rămasă (2009—2026) și persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă inițial. Dacă ulterior clădirea va fi din nou utilizată pentru operațiuni cu drept de deducere, se va realiza ajustarea o singură dată pentru perioada rămasă, în favoarea persoanei impozabile, conform art. 149 alin.(4) lit. c) din Codul fiscal. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului respectiv în perioada de ajustare, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere.

Exemplul nr. 2, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal achiziționează un imobil în anul 2007 în vederea desfășurării de operațiuni cu drept de deducere și deduce integral taxa pe valoarea adăugată la data achiziționării. În anul 2009 închiriaza în întregime imobilul în regim de scutire de taxa pe valoarea adăugată. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze o singură dată pe perioada rămasă (2009—2026) și persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă inițial.

Exemplul nr. 3, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal deține un hotel care a fost cumpărat în anul 2007 și s-a dedus TVA de 6 milioane lei pentru cumpărarea acestui imobil. În anul 2010, la parterul hotelului se amenajează un cazinou care ocupă 30% din suprafața clădirii. Activitatea de jocuri de noroc fiind scutită de TVA fără drept de deducere, persoana respectivă trebuie să ajusteze taxa dedusă inițial, proporțional cu suprafața ocupată de cazinou. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 și până la finele anului 2026. Ajustarea trebuie să se efectueze o singură dată, la schimbarea destinației unei părți din clădire, astfel:

— pentru 2007, 2008, 2009, persoana impozabilă nu ajustează taxa dedusă inițial, aferentă acestor ani, care reprezintă 300.000 lei x 3 ani = 900.000 lei;

— pentru perioada rămasă 2010—2026=17 ani, taxa se ajustează astfel:

— 5.100.000 lei x 30% = 1.530.000 lei — taxa nedeductibilă, care se înscrie în decontul de taxa pe valoarea adăugată din perioada fiscală în care apare modificarea de destinație. În situația în care partea alocată cazinoului de 30% din clădire se mărește sau se micșorează, se fac ajustări suplimentare în plus sau în minus conform aceleiași proceduri.

Exemplul nr. 4, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, dispoziții tranzitorii:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal închiriaza în cursul anului 2007 o clădire care a fost cumpărată în cursul aceluiași an și s-a dedus TVA de 9 milioane lei aferentă bunului cumpărat. În cursul anului 2007, o parte din bunul imobil este închiriat în regim de scutire conform art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, respectiv 50% din suprafața bunului imobil. Persoana impozabilă a efectuat următoarea ajustare în anul 2007:

$9.000.000:20=450.000$; $450.000 \times 50\%= 225.000$ lei, taxă de ajustat aferentă anului 2007, care s-a înscris în decontul din decembrie 2007 la rubrica corespunzătoare cu semnul minus.

În anul 2008, persoana impozabilă trebuie să efectueze următoarea ajustare: $225.000 \times 19 = 4.275.000$ lei, care se va înscrie în decontul lunii decembrie cu semnul minus. Dacă, începând cu data de 1 ianuarie 2008 și până în anul 2026 inclusiv, se va modifica suprafața închiriată în regim de scutire în plus sau în minus, de fiecare dată se vor efectua ajustări ale taxei, o singură dată în decontul lunii în care a apărut fiecare modificare.

Dacă taxa aferentă aceluiași bun imobil s-ar fi dedus pe bază de pro-rata în anul 2007, nu se mai aplică ajustările din exemplul nr. 4, ci se aplică ajustarea prevăzută la alin.(5).

(5) Pentru cazul prevăzut la art. 149 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, pentru o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă inițial pentru fiecare an în care apar modificări ale elementelor taxei deduse, în funcție de pro-rata definitivă la finele fiecărui an, conform procedurii descrise în exemplu. Această ajustare se aplică pentru bunurile la obținerea cărora taxa a fost dedusă pe baza de pro-rata. Față de ajustarea prevăzută la art. 149 alin.(4) lit. a), care se face o singură dată, de câte ori apare un eveniment care conduce la ajustare, în cazul prevăzut la prezentul alineat ajustarea se va realiza anual, pe durata întregii perioade de ajustare.

Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data de 1 noiembrie 2008, în valoare de 20.000 lei, plus 19% TVA, adică 3.800 lei. Pro-rata provizorie pentru anul 2008 este 40%, iar taxa dedusă este de 1.520 lei ($3.800 \times 40\%$). Pro-rata definitivă calculată la sfârșitul anului 2008 este de 30%.

La sfârșitul anului 2008 se realizează ajustarea taxei pe baza pro-ratei definitive, respectiv $3.800 \times 30\% = 1.140$ lei taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro-rata provizorie (1.520 lei), iar diferența de 380 se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu și prin urmare acoperă și ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2009, 2010, 2011 și 2012 se realizează astfel:

TVA deductibilă se împarte la 5: $3.800: 5 = 760$

TVA efectiv dedusă în baza pro-rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5: $1.140: 5 = 228$

Rezultatul lui 760 înmulțit cu pro-rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 228.

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii fie în favoarea statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2009:

pro-rata definitivă pentru anul 2009 este de 50%

deducere autorizată: $760 \times 50\% = 380$

deja dedus: 228

deducerea suplimentară permisă: $380 - 228 = 152$.

Ajustarea pentru anul 2010:

Pro-rata definitivă pentru anul 2010 este de 20%

deducere autorizată: $760 \times 20\% = 152$

deja dedus: 228

ajustare în favoarea statului: $228 - 152 = 76$

Ajustarea pentru anul 2011:

Pro-rata definitivă pentru 2011 este de 25%

deducere autorizată: $760 \times 25\% = 190$

deja dedus: 228

ajustare în favoarea statului: $228 - 190 = 38$

Ajustarea pentru anul 2012:

Pro-rata definitivă pentru anul 2012 este de 70%

deducere autorizată: $760 \times 70\% = 532$

deja dedus: 228

deducere suplimentară permisă: $532 - 228 = 304$.

Orice modificare a pro-rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2012) nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

(6) Ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) și (5) din Codul fiscal nu se efectuează în situația în care sunt aplicabile prevederile art. 128 alin. (4) lit. a) și b) din Codul fiscal referitoare la livrarea către sine, precum și în situația în care nu are loc o livrare de bunuri în conformitate cu prevederile art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, cu excepția casării activelor corporale fixe.

(7) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se efectuează o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care apare obligația ajustării, este de până la o cincime ori, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei nededuse până la momentul ajustării și se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care apare livrarea sau orice altă operațiune pentru care taxa aferentă bunului de capital este deductibilă. Prevederile prezentului alineat se completează cu cele de la pct. 38 și 39.

(8) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal se efectuează o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care apare obligația ajustării, și este de până la o cincime sau, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei deduse inițial, fiind operată în decontul TVA aferent perioadei fiscale în care bunurile de capital își încetează existența, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (9). Casarea unui bun de capital înainte de expirarea duratei normale de funcționare a acestuia nu este considerată livrare către sine, dar se aplică prevederile referitoare la ajustare, dacă bunul își încetează existența în întreprindere în cadrul perioadei de ajustare. Aceleași prevederi se aplică și în cazul casării unui bun de capital după expirarea duratei normale de funcționare, dar în cursul perioadei de ajustare.

Exemplul 1: O persoană impozabilă cumpără un mijloc fix a cărui durată normală de funcționare este de 7 ani, la data de 30 noiembrie 2007, în valoare de 10.000 lei + TVA (19%=1.900 lei), și deduce 1.900 lei.

La data de 2 decembrie 2009, mijlocul fix este casat. În acest caz există o ajustare în favoarea statului, în valoare de trei cincimi din 1.900 lei, respectiv 1.140 lei.

Exemplul 2: O persoană impozabilă cumpără un mijloc fix a cărui durată de funcționare este de 3 ani, la data de 30 noiembrie 2007, în valoare de 10.000 lei+TVA (19%=1.900 lei), și deduce 1.900 lei. La data de 2 decembrie 2010, mijlocul fix este casat. În acest caz, există o ajustare în favoarea statului, în valoare de două cincimi din 1.900 lei, respectiv 760 lei.

(9) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, conform art. 149 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, se efectuează în cazul în care furnizorul ajustează baza de impozitare conform art. 138 lit. a)—c) din Codul fiscal. Ajustarea se efectuează o singură dată în perioada fiscală în care apar situațiile prevăzute la art. 138 lit. a)—c) din Codul fiscal, pe baza facturii emise de furnizor. Ajustările ulterioare prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. a)—d) din Codul fiscal se vor efectua ținându-se cont de taxa dedusă după efectuarea ajustării prevăzute de prezentul alineat.

(10) În vederea ajustării taxei deductibile aferente bunurilor de capital, persoanele impozabile sunt obligate să țină un registru al bunurilor de capital, în care să evidențieze pentru fiecare bun de capital astfel cum este definit la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, următoarele informații:

a) data achiziției, fabricării, finalizării construirii sau transformării/modernizării;

b) valoarea (baza de impozitare) a bunului de capital;

c) taxa deductibilă aferentă bunului de capital;

d) taxa dedusă;

e) ajustările efectuate conform art. 149 alin. (4) din Codul fiscal.

(11) Prevederile art. 149 din Codul fiscal și ale prezentului punct se aplică și de către persoanele impozabile care efectuează operațiuni imobiliare constând în operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesiune și alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(12) În sensul art. 149 alin. (7) din Codul fiscal nu se efectuează ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, în situația în care suma care ar rezulta ca urmare a ajustării este mai mică de 1.000 lei."

35. Punctul 55 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunile taxabile din România

Art. 150. — (1) Următoarele persoane sunt obligate la plata taxei, dacă aceasta este datorată în conformitate cu prevederile prezentului titlu:

a) persoana impozabilă care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii taxabile, conform prevederilor prezentului titlu, cu excepția cazurilor pentru care clientul este obligat la plata taxei conform prevederilor de la lit. b)—g);

b) persoana impozabilă care acționează ca atare și care beneficiază de serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. g), dacă aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România, chiar dacă este înregistrată în scopuri de TVA în România, conform art. 153 alin. (4) sau (5);

c) persoana înregistrată conform art. 153 sau 153¹, care beneficiază de serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. c)—f), lit. h) pct. 2 și lit. i) și care a comunicat prestatorului codul său de înregistrare în scopuri de TVA în România, dacă aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România, chiar dacă este înregistrată în scopuri de TVA în România, conform art. 153 alin. (4) sau (5);

d) persoana înregistrată conform art. 153 sau 153¹, căreia i se livrează gaze naturale sau energie electrică în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) sau f), dacă aceste livrări sunt realizate de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România, chiar dacă este înregistrată în scopuri de TVA în România, conform art. 153 alin. (4) sau (5);

e) persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, înregistrată conform art. 153 sau 153¹, care

este beneficiarul unei livrări ulterioare efectuate în cadrul unei operațiuni triumphiulare, în următoarele condiții:

1. cumpărătorul revânzător al bunurilor să nu fie stabilit în România, să fie înregistrat în scopuri de TVA în alt stat membru și să fi efectuat o achiziție intracomunitară a acestor bunuri în România, care nu este impozabilă conform art. 126 alin. (8) lit. b); și

2. bunurile aferente achiziției intracomunitare, prevăzute la pct. 1, să fi fost transportate de furnizor sau de cumpărătorul revânzător ori de altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului revânzător, dintr-un stat membru, altul decât statul în care cumpărătorul revânzător este înregistrat în scopuri de TVA, direct către beneficiarul livrării; și

3. cumpărătorul revânzător să îl desemneze pe beneficiarul livrării ulterioare ca persoană obligată la plata taxei pentru livrarea respectivă;

f) persoana din cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a);

g) persoana impozabilă acționând ca atare sau persoana juridică neimpozabilă, stabilită în România sau nestabilită în România, dar înregistrată prin reprezentant fiscal, care este beneficiar al unor livrări de bunuri sau prestări de servicii care au loc în România, conform art. 132 sau 133, altele decât cele prevăzute la lit. b)—e), dacă sunt realizate de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România și care nu este înregistrată în România, conform art. 153.”

Norme metodologice:

„55. (1) În cazul serviciilor prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă nestabilită în România, chiar dacă este înregistrată în România conform art. 153 alin. (4) din Codul fiscal, către o persoană impozabilă, aceasta va fi obligată la plata taxei, dacă aceasta este datorată conform titlului VI din Codul fiscal. În cazul în care beneficiarul este:

a) o instituție publică și serviciile sunt utilizate pentru activitatea pentru care instituția publică nu are calitatea de persoană impozabilă în conformitate cu prevederile art. 127 din Codul fiscal, instituția publică nu este obligată la plata taxei în România, indiferent dacă este sau nu înregistrată în scopuri de taxă pentru alte operațiuni conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal;

b) o instituție publică și serviciile sunt utilizate de instituția publică pentru activitatea desfășurată în calitate de persoană impozabilă, respectiv pentru operațiunile taxabile, scutite cu drept de deducere sau scutite fără drept de deducere, instituția publică este obligată la plata taxei în România, indiferent dacă este sau nu înregistrată în scopuri de taxă pentru alte operațiuni conform art. 153 sau 153¹ din Codul fiscal.

(2) Pentru serviciile prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal și livrările de bunuri prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, dacă beneficiarul este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în România în scopuri de TVA conform art. 153 sau art. 153¹ din Codul fiscal, respectivele servicii sau livrări de bunuri au loc în România conform art. 132 sau 133 din Codul fiscal, și prestatorul/ furnizorul nu este stabilit în România, beneficiarul este obligat la plata taxei chiar dacă nu a comunicat prestatorului/furnizorului codul său de înregistrare în scopuri de TVA.

(3) Obligațiile referitoare la plata taxei prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal sunt stabilite la pct. 2 alin. (15).

(4) În sensul art. 150 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal, persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din

cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care bunurile ies din regimurile sau situațiile respective printr-un import, caz în care se aplică prevederile art. 151¹ din Codul fiscal și pct. 59.

(5) Prevederile art. 150 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal nu se aplică în cazul vânzărilor la distanță realizate dintr-un stat membru în România de o persoană nestabilită în România, pentru care locul livrării este în România conform art. 132 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, persoana nestabilită în România fiind obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal.”

36. Punctul 59 se modifică și va avea următorul cuprins:

„59. (1) În aplicarea art. 151¹ din Codul fiscal, importatorul în scopul taxei este:

a) cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumpărător, proprietarul bunurilor la această dată. Prin excepție de la această prevedere, furnizorul bunului sau un furnizor anterior poate opta pentru calitatea de importator;

b) furnizorul bunurilor, pentru livrările de bunuri care sunt instalate sau asamblate în interiorul României de către furnizor ori în numele acestuia și dacă livrarea acestor bunuri are loc în România în condițiile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sau cumpărătorul către care se expediază bunurile, dacă acesta a optat pentru calitatea de importator;

c) proprietarul bunurilor, pentru bunurile importate în vederea efectuării de operațiuni de închiriere sau leasing în România;

d) persoana care reimportă în România bunurile exportate în afara Comunității, pentru aplicarea scutiilor prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. h) și i) din Codul fiscal;

e) proprietarul bunurilor sau persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, care importă bunuri în România:

1. în regim de consignație sau stocuri la dispoziția clientului, pentru verificarea conformității ori pentru testare, cu condiția ca bunurile respective să fie cumpărate de persoana impozabilă respectivă sau dacă persoana impozabilă nu le achiziționează pentru a fi reexportate de către aceasta în afara Comunității;

2. în vederea reparării, transformării, modificării sau prelucrării acestor bunuri, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Comunității sau achiziționate de către persoana impozabilă respectivă.

(2) Orice persoană care nu este importator în scopul taxei conform alin. (1), dar deține o declarație vamală de import în care este menționată ca importator al bunurilor, nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă importului respectiv decât în situația în care va aplica structura de comisionar, respectiv va refactura valoarea bunurilor importate și taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator conform alin. (1).”

37. Punctul 61 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici Art. 152. — [...]

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală a livrărilor de bunuri și a prestărilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, incluzând și operațiunile scutite cu drept de deducere și pe cele scutite fără drept de deducere prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) și f), dacă acestea

nu sunt accesorii activității principale, cu excepția următoarelor:

a) livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la art. 125¹ alin. (1) pct. 3, efectuate de persoana impozabilă;

b) livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b). [...]"

Norme metodologice:

„61. (1) Cursul de schimb valutar prevăzut la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal este cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data aderării.

(2) În sensul art. 152 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, o operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 47 alin. (3).

(3) În sensul art. 152 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal și să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(4) În sensul art. 152 alin. (3), (7) și (9) coroborat cu condițiile prevăzute la art. 145—149 din Codul fiscal, persoana impozabilă are dreptul/obligația la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc și serviciilor neutilizate în momentul trecerii la regimul normal de taxare;

b) bunurilor de capital definite la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, aflate încă în folosință, în scopul desfășurării activității economice în momentul trecerii la regimul normal de taxă, cu condiția ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat. Prevederile acestui alineat se completează cu prevederile de la pct. 46.”

38. **Punctul 63 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Regimul special pentru agențiile de turism

Art. 152¹. — [...]

(11) Regimul special prevăzut de prezentul articol nu se aplică pentru agențiile de turism care acționează în calitate de intermediari și pentru care sunt aplicabile prevederile art. 137 alin. (3) lit. e) în ceea ce privește baza de impozitare.”

Norme metodologice:

„63. (1) În sensul art. 152¹ din Codul fiscal, călătorul poate fi o persoană impozabilă, o persoană juridică neimpozabilă și orice altă persoană neimpozabilă.

(2) Regimul special nu se aplică pentru serviciile prestate de agenția de turism exclusiv cu mijloace proprii.

(3) În sensul art. 152¹ alin. (4) din Codul fiscal, următorii termeni se definesc astfel:

a) *suma totală ce va fi plătită de călător* reprezintă tot ceea ce constituie contrapartidă obținută sau care va fi obținută de agenția de turism din partea călătorului sau de la un terț pentru serviciul unic, inclusiv subvențiile direct legate de acest serviciu, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum ar fi comisioanele și cheltuielile de asigurare, dar fără a cuprinde sumele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Codul fiscal;

b) costurile agenției de turism pentru livrările de bunuri și prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului reprezintă prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, facturat de furnizorii operațiunilor specifice, precum servicii de transport, hoteliere, catering și alte cheltuieli precum asigurarea mijloacelor de transport utilizate, taxe pentru viză, diurnă și cazarea pentru șofer, taxele de drum, taxele de parcare, combustibilul, cu excepția cheltuielilor generale ale agenției de turism care sunt incluse în costul serviciului unic.

(4) Pentru a stabili valoarea taxei colectate pentru serviciile unice efectuate într-o perioadă fiscală, agențiile de turism vor ține jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de încasări, în care se înregistrează numai totalul de pe documentul de vânzare care include taxa. Aceste jurnale, respectiv borderouri, se vor ține separat de operațiunile pentru care se aplică regimul normal de taxare. De asemenea, agențiile de turism vor ține jurnale de cumpărări separate în care se vor evidenția achizițiile de bunuri și/sau servicii cuprinse în costurile serviciului unic. Baza de impozitare și valoarea taxei colectate pentru serviciile unice prestate într-o perioadă fiscală vor fi stabilite în baza calculelor efectuate pentru toate operațiunile supuse regimului special de taxare în perioada fiscală respectivă și evidențiate corespunzător în decontul de taxă. La determinarea bazei impozabile nu vor fi luate în considerare sumele încasate în avans pentru care nu pot fi determinate cheltuielile aferente și, de asemenea, nu pot fi scăzute cheltuielile aferente unor livrări de bunuri sau prestări de servicii care nu au fost vândute către client.

(5) În sensul art. 152 alin. (7) coroborat cu art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când agenția de turism aplică regimul normal de taxare va refactura fiecare componentă a serviciului unic la cota taxei corespunzătoare fiecărei componente în parte. În plus, baza de impozitare a fiecărei componente facturate în regim normal de taxă va cuprinde și marja de profit a agenției de turism.

(6) Agențiile de turism acționează în calitate de intermediari, conform art. 152¹ alin. (11) din Codul fiscal, pentru serviciile prevăzute la art. 152¹ alin. (5) din Codul fiscal, precum și în situația în care acționează în numele și în contul altei persoane, potrivit art. 129 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal și pct. 7 alin. (3).”

39. **Punctul 66 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Codul fiscal:

Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

Art. 153. — [...]

(4) O persoană impozabilă care nu este stabilită, conform art. 125¹ alin. (2) lit. b), și nici înregistrată în scopuri de TVA în România, va solicita înregistrarea în scopuri de TVA la organele fiscale competente pentru operațiuni realizate pe teritoriul României care dau drept de deducere a taxei, înainte de efectuarea respectivelor operațiuni, cu excepția situațiilor în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul conform art. 150 alin. (1) lit. b)—g). Nu sunt obligate să se înregistreze în România conform acestui articol persoanele stabilite în afara Comunității, care efectuează servicii electronice către persoane neimpozabile din România și care sunt înregistrate într-un alt stat membru, conform regimului special pentru servicii electronice, pentru toate serviciile electronice prestate în Comunitate.[...]”

Norme metodologice:

„66. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153 alin. (1), (2), (4), (5) sau (7) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

a) data comunicării certificatului de înregistrare, în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. a) și, după caz, alin. (2), (4) sau (5) din Codul fiscal;

b) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal;

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) și, după caz, la alin. (2) din Codul fiscal,

d) prima zi a lunii următoare celei în care s-a comunicat persoanei impozabile actul administrativ de înregistrare, în cazul prevăzut la art. 153 alin.(7) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 153 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

(3) Instituțiilor publice care solicită înregistrarea în scopuri de TVA li se va atribui un cod de înregistrare în scopuri de TVA numai pentru partea din structura/activitatea pentru care au calitatea de persoană impozabilă, în conformitate cu prevederile art. 127 din Codul fiscal, în timp ce pentru activitățile pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, respectiv pentru partea din structură prin care desfășoară numai activități în calitate de autoritate publică pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, li se va atribui un cod de înregistrare fiscală distinct. După atribuirea codului de înregistrare în scopuri de TVA, acesta va fi valabil pentru orice alte operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, pe care le va realiza ulterior. Instituțiilor publice care desfășoară numai activități pentru care au calitatea de persoană impozabilă, respectiv operațiuni taxabile, scutite fără drept de deducere conform art. 141 din Codul fiscal sau scutite cu drept de deducere conform art. 143, 144, 144¹ din Codul fiscal, li se va atribui un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA, în cazul în care solicită înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal. Instituțiile publice care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal pentru întreaga activitate desfășurată au obligația ca în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice să solicite atribuirea unui cod de înregistrare în scopuri de TVA distinct față de codul de înregistrare fiscală, dacă sunt persoane parțial impozabile, respectiv desfășoară și activități pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă conform art. 127 din Codul fiscal, precum și operațiuni pentru care au calitatea de persoană impozabilă. Instituțiile publice care desfășoară numai activități scutite conform art. 141 din Codul fiscal sunt considerate persoane impozabile pentru aceste operațiuni.

(4) Persoana impozabilă care nu este stabilită în România, conform art. 125¹ alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, și care are sau nu un sediu fix în România, conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, se poate înregistra la autoritatea fiscală competentă, după cum urmează:

a) fie direct, fie prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana este stabilită în spațiul comunitar. În cazul înregistrării directe, această persoană va declara adresa din România la care pot fi examinate toate evidențele și documentele ce trebuie păstrate în conformitate cu prevederile acestui titlu;

b) prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana nu este stabilită în spațiul comunitar, chiar dacă aceasta dispune de un sediu fix în România conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(5) Toate sucursalele sau alte subunități fără personalitate juridică ale unei persoane juridice impozabile trebuie înregistrate sub un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA. Persoana impozabilă care are sediul activității în străinătate și este stabilită în România în scopuri de TVA, conform art. 125¹ alin. (2) lit. a) sau b) din Codul fiscal, prin structuri fără personalitate juridică precum sucursale sau alte subunități fără personalitate juridică, va desemna una dintre aceste sucursale ori structuri fără

personalitate juridică care să depună decontul de taxă și să fie responsabilă pentru toate obligațiile în scopuri de TVA, conform acestui titlu, ale tuturor structurilor fără personalitate juridică stabilite în România ale persoanei impozabile.

(6) Persoanele impozabile care au fost înregistrate în România înainte de data aderării prin sedii permanente sunt obligate să aplice prevederile alin. (5). În cursul lunii ianuarie 2007 vor utiliza un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit unuia dintre sediile permanente și totodată vor solicita anularea codurilor de înregistrare în scopuri de TVA ale celorlalte sedii permanente.

(7) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA și care în urma înregistrării respective desfășoară exclusiv operațiuni ce nu dau dreptul la deducere va solicita anularea înregistrării în termen de 10 zile de la încheierea lunii în care se desfășoară exclusiv operațiuni fără drept de deducere.

(8) Anularea se va efectua în prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă a solicitat anularea înregistrării sau înregistrarea este anulată în condițiile art. 153 alin. (8) din Codul fiscal.

(9) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA și care își încetează activitatea economică va solicita să fie radiată în termen de 15 zile de la data documentelor ce evidențiază acest lucru. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal pot solicita radierea în cazul în care nu mai realizează achiziții sau livrări intracomunitare în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 151 din Codul fiscal. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (4) din Codul fiscal pot solicita radierea în cazul în care nu mai realizează livrări de bunuri/prestări de servicii în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 150 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Radierea va fi valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a depus declarația de încetare a activității.”

40. La punctul 69, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„69. [...] (5) În cazul reducerilor de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri potrivit prevederilor pct. 19 alin. (2), pe bază de cupoane valorice, facturile de reducere se întocmesc direct pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverși intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica «Cumpărător» se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali. În plus, în factura de reducere de preț se va menționa «reducere de preț acordată în baza cupoanelor valorice».”

41. La punctul 70, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) În cazul depășirii plafoanelor stabilite la pct. 6 alin. (11) pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (8) lit. f) și art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal au obligația să întocmească autofactura conform prevederilor alin. (1) numai în scopuri de TVA. Autofactura va cuprinde la rubrica «Cumpărător» informațiile de la alin. (1) lit. c), iar în cazul bunurilor/serviciilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, sponsorizare, mecenat, în loc de denumirea și descrierea bunurilor livrate sau serviciilor prestate se poate menționa, după caz: depășire plafon protocol, sponsorizare sau mecenat.”

42. La punctul 72, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„72. [...] (3) În sensul art. 155 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal, factura centralizatoare se poate întocmi dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) să se refere la livrări de bunuri, inclusiv livrări intracomunitare, și/sau prestări de servicii către același client, pentru care faptul generator al taxei ia naștere într-o perioadă ce nu depășește o lună calendaristică;

b) toate documentele emise la data livrării de bunuri sau prestării de servicii să fie obligatoriu anexate la factura centralizatoare.”

43. La punctul 73, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„73. (1) În sensul art. 155 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal, se pot transmite facturi prin mijloace electronice în următoarele condiții:

a) pentru operațiuni efectuate în România, inclusiv pentru livrări intracomunitare:

1. părțile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

2. să se garanteze autenticitatea sursei și integritatea conținutului facturii prin: semnătură electronică, conform prevederilor Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică, prin schimbul electronic de date EDI definit la art. 2 din Recomandările Comisiei 1994/820/EC din 19 octombrie 1994 referitor la aspectele legale ale schimbului electronic de date sau orice alte mijloace electronice agreeate de Direcția generală a tehnologiei informației din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor;

3. să existe un document centralizator pe suport hârtie, cu evidența tuturor facturilor transmise prin schimbul electronic de date EDI într-o lună calendaristică de o persoană impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal sau a tuturor facturilor astfel primite într-o lună calendaristică de orice persoană obligată la plata taxei, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu este înregistrat conform art. 153 din Codul fiscal;

b) pentru achizițiile intracomunitare efectuate în România:

1. părțile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

2. să existe un document pe suport hârtie cu evidența tuturor facturilor primite prin schimbul electronic de date EDI într-o lună calendaristică de orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înregistrată conform art. 153¹ din Codul fiscal.”

44. La punctul 74, alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) furnizorul/prestatorul să notifice prin scrisoare recomandată organul fiscal competent că emiteria de facturi va fi realizată de un terț, cu cel puțin o lună calendaristică înainte de a iniția această procedură, și să anexeze la scrisoare numele, adresa și, după caz, codul de înregistrare în scopuri de TVA al terțului.”

45. Punctul 76 se modifică și va avea următorul cuprins:

„76. În sensul art. 155 alin. (8) lit. e) din Codul fiscal, facturile emise și primite se pot stoca prin orice metode și în orice loc în următoarele condiții:

a) locul de stocare să se afle pe teritoriul României, cu excepția facturilor transmise și primite prin mijloace electronice, care se pot stoca în orice loc dacă, pe perioada stocării:

1. se garantează accesul on-line la datele respective;

2. se garantează autenticitatea sursei și integritatea conținutului facturilor, precum și faptul că acestea sunt lizibile;

3. datele care garantează autenticitatea sursei și integritatea conținutului facturilor sunt de asemenea stocate;

b) facturile sau conținutul facturilor transmise și primite, în cazul stocării prin mijloace electronice, să fie puse la dispoziția organelor fiscale competente fără nicio întârziere ori de câte ori se solicită acest lucru.”

46. Punctul 78 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Facturarea

Art. 155. — [...]

(9) Prin excepție de la dispozițiile alin. (5) se pot întocmi facturi simplificate în cazurile stabilite prin norme. Indiferent de situație, trebuie ca facturile emise în sistem simplificat să conțină cel puțin următoarele informații:

a) data emiterii;

b) identificarea persoanei impozabile emitente;

c) identificarea tipurilor de bunuri și servicii furnizate;

d) suma taxei de achitat sau informațiile necesare pentru calcularea acesteia.”

Norme metodologice:

„78. (1) Nu se pot emite facturi simplificate pentru livrările intracomunitare de bunuri, prevăzute la art. 143 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) În vederea emiterii de facturi simplificate, persoanele impozabile trebuie să depună o solicitare la Direcția de reglementări contabile din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor. Solicitățile, însoțite de avizul acestei direcții, vor fi transmise Direcției de legislație în domeniul TVA din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor în vederea consultării Comitetului TVA, conform prevederilor Directivei 112. Facturile simplificate se pot emite numai după consultarea Comitetului și transmiterea unui răspuns pozitiv către solicitanți.”

47. Punctul 79 se modifică și va avea următorul cuprins:

„79. (1) În sensul art. 156 alin. (4) din Codul fiscal, fiecare persoană impozabilă va ține următoarele evidențe și documente:

a) evidențe contabile ale activității sale economice;

b) al doilea exemplar al facturilor sau altor documente emise de aceasta și legate de activitatea sa economică, conform prevederilor de la pct. 76;

c) facturile sau alte documente primite și legate de activitatea sa economică;

d) documentele vamale și, după caz, cele privind accizele legate de importul, exportul, livrarea intracomunitară și achiziția intracomunitară de bunuri realizate de respectiva persoană;

e) facturile și alte documente emise sau primite de respectiva persoană pentru majorarea sau reducerea contravalorii livrărilor de bunuri, prestărilor de servicii, achizițiilor intracomunitare sau importurilor;

f) un registru al nontransferurilor de bunuri transportate de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul acesteia în afara României dar în interiorul Comunității pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (12) lit. f)—h) din Codul fiscal, precum și pentru alte situații în care se aplică măsuri de simplificare aprobate prin ordin al ministrului economiei și finanțelor. Registrul nontransferurilor va cuprinde: denumirea și adresa primitorului, un număr de ordine, data transportului bunurilor, descrierea bunurilor transportate, cantitatea bunurilor transportate, valoarea bunurilor transportate, data transportului bunurilor care se întorc după prelucrare sau expertiză, descrierea bunurilor returnate, cantitatea bunurilor returnate, descrierea bunurilor care nu sunt returnate, cantitatea acestora și o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu aceste operațiuni, după caz, precum și data emiterii acestor

documente. Nu trebuie completat acest registru pentru următoarele bunuri:

1. mijloacele de transport înmatriculate în România;

2. paleți, containere și alte ambalaje care circulă fără facturare;

3. bunurile necesare desfășurării activității de presă, radiodifuziune și televiziune;

4. bunurile necesare exercitării unei profesii sau meserii dacă:

— prețul sau valoarea normală pe fiecare bun în parte nu depășește nivelul de 1.250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat sau expedit în alt stat membru și cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 7 zile în afara României; sau

— prețul sau valoarea normală pe fiecare bun în parte nu depășește nivelul de 250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat sau expedit în alt stat membru și cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 24 de luni în afara României;

5. computerele portabile și alt material profesional similar care este transportat în afara României în cadrul unei deplasări de afaceri de către personalul unei entități economice sau de către o persoană fizică autorizată;

g) un registru pentru bunurile mobile corporale primite care au fost transportate din alt stat membru al Comunității în România sau care au fost importate în România sau achiziționate din România de o persoană impozabilă nestabilă în România și care sunt date unei persoane impozabile în România în scopul expertizării sau pentru lucrări efectuate asupra acestor bunuri în România, cu excepția situațiilor în care prin ordin al ministrului economiei și finanțelor nu se impune o asemenea obligație. Registrul bunurilor primite nu trebuie ținut în cazul bunurilor care sunt plasate în regimul vamal de perfecționare activă. Acest registru va cuprinde:

1. denumirea și adresa expeditorului;

2. un număr de ordine;

3. data primirii bunurilor;

4. descrierea bunurilor primite;

5. cantitatea bunurilor primite;

6. data transportului bunurilor transmise clientului după expertizare sau prelucrare;

7. cantitatea și descrierea bunurilor care sunt returnate clientului după expertizare sau prelucrare;

8. cantitatea și descrierea bunurilor care nu sunt returnate clientului;

9. o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu serviciile prestate, precum și data emiterii acestor documente.

(2) Jurnalele pentru vânzări și pentru cumpărări, registrele, evidențele și alte documente similare ale activității economice a fiecărei persoane impozabile se vor întocmi astfel încât să permită stabilirea următoarelor elemente:

a) valoarea totală, fără taxă, a tuturor livrărilor de bunuri și/sau prestațiilor de servicii efectuate de această persoană în fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. livrările intracomunitare de bunuri scutite;

2. livrări/prestări scutite de taxă sau pentru care locul livrării/prestării este în afara României;

3. livrările de bunuri și/sau prestațiile de servicii taxabile și cărora li se aplică cote diferite de taxă;

b) valoarea totală, fără taxă, a tuturor achizițiilor pentru fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. achiziții intracomunitare de bunuri;

2. achiziții de bunuri/servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condițiile art. 150 alin. (1) lit. b)—g) din Codul fiscal;

3. achiziții de bunuri, inclusiv provenite din import, și de servicii, taxabile, cărora li se aplică cote diferite de taxă;

c) taxa colectată de respectiva persoană pentru fiecare perioadă fiscală;

d) taxa totală deductibilă și taxa dedusă pentru fiecare perioadă fiscală;

e) calculul taxei deduse provizoriu pentru fiecare perioadă fiscală, a taxei deduse efectiv pentru fiecare an calendaristic și al ajustărilor efectuate, atunci când dreptul de deducere se exercită pe bază de pro-rata, evidențiind distinct:

1. taxa dedusă conform art. 147 alin. (3) din Codul fiscal;

2. taxa nededusă conform art. 147 alin. (4) din Codul fiscal;

3. taxa dedusă pe bază de pro-rata conform art. 147 alin. (5) din Codul fiscal.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) nu sunt formulare tipizate stabilite de Ministerul Economiei și Finanțelor. Fiecare persoană impozabilă poate să-și stabilească modelul documentelor pe baza cărora determină taxa colectată și taxa deductibilă conform specificului propriu de activitate, dar acestea trebuie să conțină informațiile minimale stabilite la alin. (2) și să asigure întocmirea decontului de taxă prevăzut la art. 156² din Codul fiscal.

(4) În cazul asocierilor în participațiune sau al altor asocieri tratate drept asocieri în participațiune conform art. 127 alin. (10) din Codul fiscal, drepturile și obligațiile legale privind taxa pe valoarea adăugată prevăzute de titlul VI al Codului fiscal revin asociatului care contabilizează veniturile și cheltuielile, potrivit contractului încheiat între părți. Prin drepturi și obligații legale se înțelege printre altele, dreptul de a exercita deducerea taxei pentru achiziții conform prevederilor art. 145—147¹ din Codul fiscal, obligația de a emite facturi către beneficiar și de a colecta taxa în cazul operațiunilor taxabile. Aceste prevederi se aplică numai în situația în care asociatul care contabilizează veniturile și cheltuielile efectuează achizițiile asocierii pe numele său și emite facturi în nume propriu către terți pentru livrările de bunuri și prestațiile de servicii obținute de asociere, urmând ca veniturile și cheltuielile să fie atribuite fiecărui asociat corespunzător cotei de participare în asociere. Dacă membrii asociației acționează în nume propriu față de terți și față de ceilalți membri asociației, fiecare persoană va fi tratată drept o persoană impozabilă separată în conformitate cu prevederile art. 127 alin. (9) din Codul fiscal și tranzacțiile respective se impozitează distinct în conformitate cu regulile stabilite la titlul VI al Codului fiscal.”

48. La punctul 80, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„80. (1) În sensul art. 156¹ alin. (1) din Codul fiscal, în orice situație, echivalentul în lei al plafonului de 100.000 de euro se determină pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru 31 decembrie al anului precedent, inclusiv pentru persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal în cursul anului.”

49. Punctul 81 se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Plata taxei la buget

Art. 157. — (1) Orice persoană trebuie să achite taxa de plată organelor fiscale până la data la care are obligația depunerii unuia dintre deconturile sau declarațiile prevăzute la art. 156² și 156³.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 va evidenția în

decontul prevăzut la art. 156² atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145—147¹, taxa aferentă achizițiilor intracomunitare, bunurilor și serviciilor achiziționate în beneficiul său, pentru care respectiva persoană este obligată la plata taxei, în condițiile art. 150 alin. (1) lit. b)—g).

(3) Taxa pentru importuri de bunuri, cu excepția importurilor scutite de taxă, se plătește la organul vamal, în conformitate cu reglementările în vigoare privind plata drepturilor de import.

(4) Prin exceptare de la prevederile alin. (3), în perioada 15 aprilie 2007 — 31 decembrie 2011 inclusiv, nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului economiei și finanțelor. De la data de 1 ianuarie 2012, prin exceptare de la prevederile alin. (3), nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 153.

(5) Persoanele impozabile prevăzute la alin. (4) evidențiază taxa aferentă bunurilor importate în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145—147¹.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nu este stabilită în România și este scutită, în condițiile art. 154 alin. (4), de la înregistrare, conform art. 153, organele fiscale competente trebuie să emită o decizie în care să precizeze modalitatea de plată a taxei pentru livrările de bunuri și/sau prestările de servicii realizate ocazional, pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei.

(7) Începând cu data de 15 aprilie 2007 inclusiv, pentru importul de bunuri scutit de taxă în condițiile prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. I), taxa pe valoarea adăugată se garantează la organele vamale. Garanția privind taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri se eliberează la solicitarea importatorilor în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.”

Norme metodologice:

„81. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

(2) Începând cu data de 1 ianuarie 2012, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor care fac dovada că sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Nu se aplică aceste prevederi în cazul persoanelor care sunt înregistrate în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153¹ din Codul fiscal, care fac plata taxei în conformitate cu prevederile art. 157 alin. (3) din Codul fiscal.

(3) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a actului constatator emis de autoritatea vamală. Contabil, taxa aferentă importului se înregistrează concomitent atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă. În decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată,

cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile prevăzute la art. 145, 146, 147 și 147¹ din Codul fiscal.

(4) Începând cu data de 1 ianuarie 2012, prevederile alin. (3) vor fi aplicate de către toți importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2) din Codul fiscal sau, în cazul importurilor, la art. 157 alin. (5) din Codul fiscal, vor proceda astfel:

a) dacă achizițiile sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal sau, în cazul importurilor, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (5) din Codul fiscal, în perioada fiscală în care s-a finalizat controlul;

b) dacă achizițiile sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro-rata, vor calcula diferența dintre taxa colectată și taxa dedusă potrivit pro-rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care controlul are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata provizorie aplicată. Dacă controlul are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite vor fi achitate în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, vor stabili taxa datorată bugetului de stat, care va fi achitată în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare.”

50. După punctul 81 se introduce un nou punct, punctul 81¹, cu următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Corectarea documentelor

Art. 159. — (1) Corectarea informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură se efectuează astfel:

a) în cazul în care documentul nu a fost transmis către beneficiar, acesta se anulează și se emite un nou document;

b) în cazul în care documentul a fost transmis beneficiarului, fie se emite un nou document care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din documentul inițial, numărul și data documentului corectat, valorile cu semn minus, iar pe de altă parte, informațiile și valorile corecte, fie se emite un nou document conținând informațiile și valorile corecte și concomitent se emite un document cu valorile cu semn minus în care se înscriu numărul și data documentului corectat.”

Norme metodologice:

„81¹. (1) În situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare, și ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art. 143, 144 sau 144¹ din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, conform art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operațiunilor realizate.

(2) Organele de control fiscal vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 155 alin.(5) din Codul fiscal sau/și acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfășurării controlului documentele respective vor fi corectate în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal.”

51. Punctul 82 se modifică și va avea următorul cuprins:**”Codul fiscal:****Măsurile de simplificare****Art. 160. — [...]**

(2) Bunurile și serviciile pentru livrarea sau prestarea cărora se aplică măsurile de simplificare sunt:

a) deșeurile și materiile prime secundare, rezultate din valorificarea acestora, astfel cum sunt definite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deșeurilor industriale reciclabile, republicată, cu modificările ulterioare;

b) bunurile și/sau serviciile livrate ori prestate de sau către persoanele pentru care s-a deschis procedura de insolvență, cu excepția bunurilor livrate în cadrul comerțului cu amănuntul;

c) materialul lemnos, conform prevederilor din norme. [...]

Norme metodologice:

„82. (1) Condiția obligatorie prevăzută la art. 160 alin. (1) din Codul fiscal, pentru aplicarea măsurilor de simplificare, respectiv a taxării inverse, este că atât furnizorul/prestatorul, cât și beneficiarul să fie persoane înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, și operațiunea în cauză să fie taxabilă. Măsurile de simplificare se aplică numai pentru operațiuni realizate în interiorul țării astfel cum este definit la art. 125² din Codul fiscal.

(2) Bunurile care se încadrează în categoria material lemnos, prevăzute la art. 160 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, sunt masa lemnoasă pe picior, precum și materialul lemnos stabilit prin ordin al ministrului economiei și finanțelor.

(3) În cazul livrărilor/prestărilor, prevăzute la art. 160 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv pentru avansurile încasate, furnizorii/prestatorii emit facturi fără taxă și înscriu în factură mențiunea „taxare inversă”. Taxa se calculează de către beneficiar și se înscrie în facturi și în jurnalul pentru cumpărări, fiind preluată atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă în decontul de taxă. Contabil, beneficiarul va înregistra în cursul perioadei fiscale 4426=4427 cu suma taxei aferente.

(4) Înregistrarea contabilă 4426=4427 la cumpărător este denumită autolichidarea taxei pe valoarea adăugată, colectarea taxei pe valoarea adăugată la nivelul taxei deductibile este asimilată cu plata taxei către furnizor/prestator. Prevederile acestui alineat sunt valabile pentru orice alte situații în care se aplică taxare inversă.

(5) Persoanele impozabile cu regim mixt care sunt beneficiari ai unor achiziții supuse taxării inverse, conform art. 160 din Codul fiscal, vor deduce taxa în decontul de taxă în limitele și în condițiile stabilite la art. 145, 146, 147 și 147¹ din Codul fiscal.

(6) Furnizorii/prestatorii care sunt persoane impozabile cu regim mixt vor lua în calculul pro-rata, ca operațiuni taxabile, valoarea livrărilor/prestărilor pentru care au aplicat taxare inversă.

(7) Neaplicarea măsurilor de simplificare prevăzute de lege va fi sancționată de organele fiscale prin obligarea furnizorilor/prestatorilor și a beneficiarilor la rectificarea operațiunilor și aplicarea taxării inverse conform prevederilor din prezentele norme.

(8) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că pentru operațiunile prevăzute la art. 160 alin. (2) din Codul fiscal nu au fost aplicate măsurile de simplificare prevăzute de lege, vor obliga beneficiarii la stornarea taxei deductibile prin contul de furnizori, efectuarea înregistrării contabile 4426=4427 și înregistrarea în decontul de taxă pe valoarea adăugată întocmit la finele perioadei fiscale în care controlul a fost finalizat, la rândurile de regularizări. În situația în care beneficiarii sunt persoane impozabile mixte, iar achizițiile sunt destinate realizării atât de operațiuni cu drept de deducere, cât și fără drept de deducere, suma taxei deductibile se va determina pe baza pro-rata de la data efectuării achiziției

bunurilor supuse taxării inverse și se va înscrie în rândul de regularizări din decont, care nu mai este afectat de aplicarea pro-rata din perioada curentă.

(9) Orice situații în care aplicarea taxării inverse implică dificultăți de încadrare a bunurilor sau serviciilor respective în prevederile art. 160 din Codul fiscal vor fi soluționate de Comisia Centrală Fiscală.

(10) În cazul livrărilor de clădiri, părți de clădire sau terenuri de orice fel pentru care au fost încasate avansuri și/sau au fost emise facturi pentru valoarea totală sau parțială în regim de taxare inversă până la data de 31 decembrie 2007 inclusiv, dar formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de vânzător la cumpărător sunt îndeplinite după data de 1 ianuarie 2008 inclusiv, se aplică regimul normal de taxă numai pentru diferența dintre valoarea livrării și valoarea avansurilor încasate/sumelor înscrise în facturi emise până la data de 31 decembrie 2007 inclusiv. Fără să contravină prevederilor alin. (11), în situația în care formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vânzător la cumpărător sunt îndeplinite de la 1 ianuarie 2005 până la data de 31 decembrie 2007 inclusiv, se aplică taxare inversă, indiferent dacă factura este emisă după data de 1 ianuarie 2008 sau dacă prețul va fi plătit în rate și după această dată.

Exemplul nr. 1: în cursul anului 2007 o persoana impozabilă contractează construirea și achiziționarea unei clădiri cu o societate imobiliară care deține și titlul de proprietate asupra respectivei clădiri care urmează să fie construită. Valoarea clădirii stabilită prin contract este de 10 milioane lei. Furnizorul a emis facturi parțiale în sumă de 8 milioane lei în anul 2007. Transferul titlului de proprietate se realizează în martie 2008. La emiterea facturii pentru întreaga valoare a clădirii se vor regulariza facturile parțiale emise în anul 2007, astfel:

— storno facturi parțiale nr. /2007 — 8 milioane lei (fără TVA) cu semnul minus;

— valoarea clădirii: 10 milioane lei, din care:

— regularizare facturi parțiale 2007: 8 milioane lei (cu semnul plus, fără TVA, taxare inversă);

— diferența 2008: 2 milioane — TVA aferentă 380.000 lei.

Totalul valorii bunului imobil: 10.380.000 lei, din care rest de plată 2.380.000 lei.

Dacă în același exemplu furnizorul a emis o factură pentru întreaga contravaloare a clădirii în anul 2007 în regim de taxare inversă, respectiv pentru 10 milioane lei, indiferent dacă aceasta este sau nu plătită de beneficiar, în anul 2008 nu se aplică regim normal de TVA pentru livrarea bunului respectiv, nefiind necesară emiterea unei facturi la momentul transferului titlului de proprietate, întrucât exigibilitatea taxei a intervenit anterior faptului generator conform art. 134² alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: Persoana impozabilă A vinde persoanei impozabile B o clădire în luna decembrie a anului 2007, când se realizează și transferul titlului de proprietate de la A la B. Valoarea clădirii este de 20 milioane lei și va fi plătită de cumpărător în rate lunare egale timp de 8 ani. Ambele persoane sunt înregistrate normal în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Factura se emite pe data de 10 ianuarie 2008, în regim de taxare inversă pentru întreaga contravaloare a clădirii.

(11) În cazul contractelor de vânzare de clădiri/părți de clădire, terenuri, cu plata în rate, încheiate valabil anterior datei de 31 decembrie 2006 inclusiv, pentru care, în regim tranzitoriu conform art. 161 alin. (15) din Codul fiscal, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la fiecare din datele specificate în contract pentru plata ratelor, taxa aferentă ratelor a căror scadență intervine după data de 1 ianuarie 2008 se înregistrează în contul 4428 în corespondență cu contul de clienți, respectiv furnizori, urmând ca la fiecare dată stipulată în contract pentru plata ratelor să se colecteze și, respectiv, să se deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă fiecărei rate.

(12) În cazul lucrărilor de construcții-montaj pentru care au fost încasate avansuri și/sau au fost emise facturi pentru valoarea totală sau parțială în regim de taxare inversă până la data de 31 decembrie 2007 inclusiv, dar faptul generator de taxă intervine în anul 2008, respectiv data la care sunt emise situații de lucrări și, după caz, acestea sunt acceptate de beneficiari, se aplică regimul normal de taxă numai pentru diferența dintre valoarea lucrărilor pentru care faptul generator de taxă intervine în anul 2008 și valoarea avansurilor încasate/sumelor înscrise în facturi emise până la data de 31 decembrie 2007 inclusiv. Dacă lucrările de construcții-montaj sunt realizate de la data de 1 ianuarie 2007 până la data de 31 decembrie 2007, inclusiv, dar nu au fost emise situații de lucrări sau, după caz, acestea nu au fost acceptate de beneficiari, și nu au fost emise nici facturi parțiale sau pentru avansuri în acest interval, se va aplica regimul normal de taxă la data emiterii facturilor aferente acestor lucrări după data de 1 ianuarie 2008.

Exemplul 1:

În cursul anului 2007 s-a încasat un avans de 10.000 lei pentru realizarea unor lucrări de construcții-montaj de 100.000 lei. Furnizorul a emis factura pentru avansul încasat cu mențiunea „taxare inversă”, iar beneficiarul lucrărilor a înregistrat taxa de 1.900 lei aferentă avansului plătit prin formula contabilă 4426=4427.

La fiecare factură emisă pe baza situațiilor de lucrări acceptate de beneficiar se scade din avansul încasat 10% din valoarea lucrărilor facturate. În cursul anului 2007 s-a emis o factură pentru lucrările executate pe baza situației de lucrări întocmite și acceptate de beneficiar de 20.000 lei, scăzându-se 2.000 lei din avansul încasat.

În luna ianuarie 2008 este acceptată de către beneficiar situația de lucrări pentru lucrările executate în trimestrul IV al anului 2007, în valoare de 30.000 lei.

În factură această operațiune se va reflecta astfel:

- storno facturi de avans nr./2007 cu semnul minus: —3.000 lei (10% din 30.000 lei) (fără TVA);
 - valoarea din situațiile de lucrări: 30.000 lei, din care:
 - regularizare avans 2007: 3.000 lei (10% din 30.000 lei, fără TVA, taxare inversă);
 - diferența 2008: 27.000 lei plus TVA 5.130 lei
- Total factură: 32.130 lei.

Exemplul 2:

În cursul anului 2007 s-au executat lucrări de construcții-montaj în valoare de 100.000 lei, pentru care s-a întocmit de către constructor situația de lucrări în luna decembrie 2007, dar nu au fost emise facturi parțiale sau de avans. Conform contractului dintre cele două părți, decontarea lucrărilor se face

numai după acceptul beneficiarului. Acesta acceptă situația de lucrări în data de 15 ianuarie 2008, iar constructorul emite factura ulterior acestei date, pe 2 februarie 2008. La facturarea acestor lucrări se va aplica regimul normal de taxă pe valoarea adăugată, respectiv constructorul va colecta în factura emisă 19.000 lei TVA (100.000 lei x 19%).”

52. Punctul 86 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal:

Operațiuni efectuate înainte și de la data aderării

Art. 161¹. — [...]

(3) Când are loc un import de bunuri în oricare dintre situațiile menționate la alin. (2), nu există niciun fapt generator de taxă dacă:

a) bunurile sunt expediate sau transportate în afara teritoriului comunitar, astfel cum este acesta de la data aderării; sau

b) bunurile importate, în sensul alin. (2) lit. a), nu reprezintă mijloace de transport și sunt reexpediate sau transportate către statul membru din care au fost exportate și către persoana care le-a exportat; sau

c) bunurile importate, în sensul alin. (2) lit. a), reprezintă mijloace de transport care au fost achiziționate sau importate înaintea datei aderării, în condițiile generale de impozitare din România, Bulgaria sau alt stat membru din teritoriul comunitar, astfel cum era acesta înaintea datei aderării, și/sau nu au beneficiat de scutire de la plata taxei ori de rambursarea acesteia ca urmare a exportului. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când data primei utilizări a respectivelor mijloace de transport este anterioară datei de 1 ianuarie 1999 și suma taxei datorate la import este nesemnificativă, conform prevederilor din norme.”

Norme metodologice:

„86. (1) În sensul art. 161¹ alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, suma taxei datorate la import este nesemnificativă dacă este mai mică de 1.000 de lei.

(2) În aplicarea art. 161¹ alin. (3) lit. b) din Codul fiscal nu există niciun fapt generator de taxă pe valoarea adăugată și organele vamale nu vor percepe plata taxei dacă importatorul face dovada că importul este direct destinat reexpedierii sau transportului bunurilor către statul membru din care au fost exportate și către persoana care le-a exportat și, după caz, dovada încheierii unui contract de transport și/sau asigurare.”

53. Punctul 87 se abrogă.

54. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice.

*ANEXA Nr. 1
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VI din Codul fiscal*

NOTIFICARE

privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului
 2. Codul de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit conform art. 153 din Codul fiscal
 3. Adresa
 4. Data de la care se optează pentru taxare
 5. Bunurile imobile pentru care se aplică opțiunea (adresa completă dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, se va înscrie suprafața din bunul imobil. În cazul operațiunilor de leasing cu bunuri imobile se va menționa dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, pe lângă suprafața trebuie să se identifice cu exactitate partea din bunul imobil care face obiectul contractului)
- Confirm că datele declarate sunt corecte și complete.
- Numele și prenumele, funcția

Semnătura și ștampila

.....”

G. Titlul VII — Accize și alte taxe speciale**1. Punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„2. (1) Prin noțiunea *activitate de producție* se înțelege orice operațiune prin care produsele accizabile sunt fabricate, procesate sau modificate sub orice formă, inclusiv operațiunile de îmbuteliere și ambalare a produselor accizabile în vederea eliberării pentru consum a acestora.

(2) În activitatea de producție este inclusă și operațiunea de extracție a produselor energetice, așa cum sunt definite la art. 175 alin. (1) din Codul fiscal.”

2. După punctul 2¹ se introduce un nou punct, punctul 2^{1.1}, după cum urmează:**„Codul fiscal:****Definiții**

Art. 163. — În înțelesul prezentului titlu se vor folosi următoarele definiții:

[...]

i) **codul NC reprezintă poziția tarifară, subpoziția tarifară sau codul tarifar, așa cum este prevăzută/prevăzut în Regulamentul CE nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 cu privire la nomenclatura tarifară și statistică și la tariful vamal comun, în vigoare de la 19 octombrie 1992, iar în cazul produselor energetice în vigoare de la 1 ianuarie 2002. Ori de câte ori intervin modificări în nomenclatura combinată a Tarifului vamal comun, corespondența între codurile NC prevăzute în prezentul titlu cu noile coduri NC se va realiza potrivit prevederilor din norme;**

[...]

Norme metodologice:

„2^{1.1}. (1) Pentru produsele supuse accizelor armonizate, poziția tarifară, subpoziția tarifară sau codul tarifar care stau la baza definirii acestor produse sunt cele prevăzute în Regulamentul CE nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 cu privire la nomenclatura tarifară și statistică și la tariful vamal comun, în vigoare de la 19 octombrie 1992.

(2) Pentru produsele energetice, poziția tarifară, subpoziția tarifară sau codul tarifar care stau la baza definirii acestor produse sunt cele prevăzute în Regulamentul CE nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 cu privire la nomenclatura tarifară și statistică și la tariful vamal comun, amendat prin Regulamentul CE nr. 2031/2001.

(3) Actualizarea codurilor nomenclaturii combinate pentru produsele energetice se va face printr-o decizie de actualizare în conformitate cu prevederile art. 2 paragraful 5 și art. 27 din Directiva 2003/96/CE, decizie adoptată de Comitetul privind accizele, stabilit prin art. 24 (1) al Directivei 12/92/CEE.”

3. După punctul 4² se introduce un nou punct, punctul 4^{2.1}, cu următorul cuprins:**„Codul fiscal:****Tutun prelucrat****Art. 174. — [...]****(4) Se consideră tutun de fumat:**

a) tutunul tăiat sau fărâmițat într-un alt mod, răsucit sau presat în bucăți, și care poate fi fumat fără prelucrare industrială ulterioară;

b) deșeurile de tutun prelucrate pentru vânzarea cu amănuntul, care nu sunt prevăzute la alin. (2) și (3);

c) orice produs care conține parțial alte substanțe decât tutunul, dacă produsul respectă criteriile de la lit. a) sau b).”

Norme metodologice:

„4^{2.1}. (1) Pentru asigurarea aplicării corecte și percepției accizelor la tutunurile prelucrate, se stabilesc următoarele reguli

privind comercializarea și transportul tutunului brut și al tutunului parțial prelucrat:

1. Operatorii economici care doresc să comercializeze tutun brut sau tutun parțial prelucrat pot desfășura această activitate numai în baza unei autorizații eliberate în acest scop de către autoritatea fiscală unde sunt înregistrați ca plătitori de impozite și taxe/autoritatea vamală teritorială.

2. Tutunul brut sau tutunul parțial prelucrat nu pot fi comercializate decât către un alt operator economic comerciant deținător al unei autorizații prevăzute la pct. 1 sau către un antrepozit fiscal din domeniul tutunului prelucrat.

3. Deplasarea tutunului brut sau a tutunului parțial prelucrat între operatorii economici comercianți prevăzuți la pct. 1 sau între un astfel de operator și un antrepozit fiscal trebuie să fie însoțită de un document comercial, în care va fi înscris numărul autorizației operatorului economic expeditor.

4. În cazul livrării produselor prevăzute la pct.1 către alți operatori economici decât cei prevăzuți la pct. 2, intervine plata accizelor calculate la nivelul accizelor datorate pentru *alte tutunuri de fumat*.

(2) Procedura de eliberare a autorizației prevăzute la alin. (1) pct. 1 se va stabili prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.”

4. La punctul 6, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (10), cu următorul cuprins:

„(10) În situațiile în care nu se pot identifica prețurile de vânzare cu amănuntul maxim declarate pentru țigărele provenite din confiscări sau pentru cele care nu au fost identificate ca fiind comercializate în regim duty-free, calculul accizelor se face pe baza accizei totale prevăzute în anexa nr. 1 de la titlul VII — Accize și alte taxe speciale din Codul fiscal.”

5. La punctul 8, după alineatul (6) se introduc patru noi alineate, alineatele (6¹)—(6⁴), cu următorul cuprins:

„(6¹) În cazul producției de alcool etilic, de băuturi alcoolice, amestecuri de băuturi alcoolice și amestecuri de băuturi alcoolice cu băuturi nealcoolice, antrepozitarul autorizat propus trebuie să depună documentația întocmită conform prevederilor prezentelor norme metodologice, care va cuprinde și lista tipurilor de produse ce urmează a se realiza în antrepozitul fiscal, compoziția detaliată a acestora care să permită încadrarea într-una din grupele de produse accizabile definite la art. 169—173 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(6²) Antrepozitarii autorizați propuși prevăzuți la alin. (6¹) pot desfășura activitate în regim de probe tehnologice, sub controlul autorității fiscale teritoriale, pe o perioadă de maximum 60 de zile de la întocmirea referatului favorabil de către această autoritate.

(6³) În perioada de probe tehnologice, antrepozitarul autorizat propus are obligația să obțină încadrarea tarifară a produselor finite efectuată de către Autoritatea Națională a Vămilor pe baza analizelor de laborator. Analizele de laborator se realizează de unitățile Autorității Naționale a Vămilor în laboratoarele proprii sau, la cererea acestor unități, în laboratoarele altor instituții autorizate. Rezultatele analizelor de laborator și codul tarifar atribuit, împreună cu punctul de vedere al autorității vamale referitor la încadrarea într-una din grupele de produse accizabile, vor fi transmise autorității fiscale teritoriale pentru completarea documentației care va fi transmisă ulterior autorității fiscale centrale în vederea obținerii autorizației.

(6⁴) În perioada de probe tehnologice, produsele finite obținute nu pot părăsi locul propus a fi autorizat ca antrepozit fiscal.”

6. La punctul 8, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„8. [...]

(7) În cazul producției de produse energetice, antrepozitarul autorizat propus trebuie să depună documentația conform prevederilor prezentelor norme metodologice, care va cuprinde și lista cu semifabricatele și produsele finite înscrise în nomenclatorul de fabricație, domeniul de utilizare al acestora și acciza aferentă fiecărui produs. Procedura prevăzută la alin. (6¹)—(6⁴) se va aplica și antrepozitarilor autorizați propuși pentru producția de produse energetice.”

7. La punctul 9¹, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Fac excepție de la prevederile alin. (1) privind delimitarea strictă și împrejmuirea tancurile plutitoare destinate depozitării produselor energetice în perimetrul zonelor portuare, în vederea aprovizionării navelor.”

8. La punctul 9¹, după alineatul (13) se introduce un nou alineat, alineatul (14), cu următorul cuprins:

„(14) Un antrepozit vamal în care sunt plasate produse supuse accizelor armonizate provenite din import poate fi autorizat și ca antrepozit fiscal numai în baza autorizației de antrepozit vamal, la cererea operatorului economic importator.”

9. La punctul 10¹, alineatul (1) se abrogă.

10. La punctul 12¹, alineatele (8) și (9) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„12¹. [...]

(8) Antrepozitarii autorizați a căror autorizație a fost suspendată, revocată sau anulată pot să valorifice produsele înregistrate în stoc — materii prime, semifabricate, produse finite — numai cu acordul autorității fiscale teritoriale responsabile cu administrarea din punct de vedere fiscal a antrepozitarului autorizat, prin emiterea unei decizii în acest sens.

(9) În cazul suspendării sau în cazul revocării autorizației de antrepozit fiscal — până la data când aceasta își produce efecte —, valorificarea produselor înregistrate în stoc se efectuează sub supraveghere fiscală, astfel:

a) fie către alte antrepozite fiscale, în regim suspensiv de accize;

b) fie către alți operatori economici, la prețuri cu accize.”

11. La punctul 12¹, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alineatul (12), cu următorul cuprins:

„(12) Cererea de renunțare la autorizația emisă pentru un antrepozit fiscal, în cazul în care aceasta a fost revocată sau anulată, după caz, nu produce efecte juridice pe perioada în care decizia de revocare sau de anulare, după caz, se află în procedura prevăzută de Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.”

12. La punctul 12², alineatul (15) se modifică și va avea următorul cuprins:

„12². [...]

(15) Autorizația de operator înregistrat este valabilă începând cu data de 1 a lunii următoare celei în care operatorul înregistrat face dovada constituirii garanției în cuantumul și în forma aprobate de autoritatea fiscală centrală.”

13. La punctul 14, alineatele (2)—(6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„14. [...]

(2) Modelul documentului administrativ de însoțire este în conformitate cu Regulamentul CE nr. 2719/1992 cu privire la documentul administrativ de însoțire aferent circulației în regim suspensiv a produselor supuse accizelor, cu modificările și completările ulterioare, și este prevăzut în anexa nr. 9.

(3) Documentul administrativ de însoțire, potrivit legislației comunitare, se întocmește de regulă în 4 exemplare, din care:

a) primul exemplar rămâne la antrepozitul fiscal expeditor;

b) exemplarele 2, 3 și 4 însoțesc obligatoriu produsul accizabil pe parcursul deplasării până la antrepozitul fiscal primitor, operatorul înregistrat sau operatorul neînregistrat.

(4) În cazul României, documentul administrativ de însoțire se întocmește în 5 exemplare. Exemplarul 5 se transmite de către antrepozitul fiscal expeditor către autoritatea fiscală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea, în format electronic la momentul expedierii produsului, iar pe suport de hârtie în ziua lucrătoare imediat următoare expedierii produselor.

(5) La sosirea produsului în antrepozitul fiscal primitor, la operatorul înregistrat sau la operatorul neînregistrat, acesta trebuie să completeze toate cele 3 exemplare ale documentului administrativ de însoțire la rubricile aferente primitorului. Înainte de desigilarea și descărcarea produsului, primitorul va înștiința autoritatea fiscală teritorială în raza căreia își desfășoară activitatea, în vederea asigurării unui reprezentant al acesteia, care în maximum 48 de ore de la înștiințare va verifica și va certifica datele înscrise în documentul administrativ de însoțire.

(6) Din cele 3 exemplare certificate de către reprezentantul autorității fiscale teritoriale, exemplarul 3 se transmite de antrepozitul fiscal primitor, de operatorul înregistrat sau de operatorul neînregistrat la antrepozitul fiscal expeditor, iar exemplarul 4 se transmite autorității fiscale în raza căreia își desfășoară activitatea primitorul. Exemplarul 2 rămâne la antrepozitul fiscal primitor, la operatorul înregistrat sau la operatorul neînregistrat, după caz.”

14. La punctul 14, după alineatul (13) se introduce un nou alineat, alineatul (14), cu următorul cuprins:

„(14) În cazul în care primitorul produselor accizabile, după certificarea exemplarelor 2, 3 și 4, constată pierderea exemplarului 3 al documentului administrativ de însoțire, acesta poate transmite expeditorului o copie a exemplarului 4 al documentului administrativ de însoțire.”

15. La punctul 15 alineatul (5), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) produsul accizabil este însoțit de 3 exemplare ale documentului administrativ unic reglementat de legislația vamală, din care unul este o copie a exemplarului 2. Acest document înlocuiește documentul administrativ de însoțire și are același rol ca și acesta;”.

16. La punctul 16, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) se încadrează în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor și instalațiilor; și”.

17. Punctul 18¹¹ se abrogă.

18. La punctul 19, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„19. [...]

(6) Avizul de însoțire în care acciza se evidențiază distinct se utilizează și în cazul altor produse accizabile pentru care acciza devine exigibilă la momentul ieșirii din regimul suspensiv, fără a interveni schimbul de proprietate.”

19. La punctul 20, alineatele (8²) și (18) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„20. [...]

(8²) În toate situațiile, inclusiv în cazul țigaretelor, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea garanției se determină prin aplicarea cotelor de acciză în vigoare la momentul constituirii garanției, prevăzute în anexa nr. 1 de la titlul VII — Accize și alte taxe speciale din Codul fiscal.

[...]

(18) Nivelul garanției se analizează semestrial de către autoritatea fiscală teritorială, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului/operatorului înregistrat sau în nivelul accizei datorate. În acest sens, antrepozitarul autorizat/operatorul înregistrat trebuie să depună semestrial, până la data de 15 a lunii următoare încheierii semestrului, la autoritatea fiscală teritorială, o declarație privind informațiile necesare analizei. Cuantumul garanției stabilite prin actualizare se va comunica antrepozitarului autorizat/operatorului înregistrat prin decizie emisă de autoritatea fiscală teritorială, care va face parte integrantă din autorizația de antrepozit fiscal. O copie a deciziei se transmite și autorității fiscale centrale. Termenul de constituire a garanției astfel stabilită va fi de cel mult 30 de zile de la data comunicării.”

20. La punctul 20, după alineatul (19) se introduce un nou alineat, alineatul (20), cu următorul cuprins:

„(20) În cazul antrepozitelor fiscale autorizate în baza autorizației de antrepozit vamal nu intervine obligația constituirii garanției atunci când garanția aferentă antrepozitului vamal include și valoarea accizelor.”

21. La punctul 22, alineatele (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„22. [...]”

(4) Operatorii economici utilizatori de alcool complet denaturat sau parțial denaturat, care, din motive sanitare, tehnice sau comerciale, nu pot folosi alcoolul denaturat cu substanțele prevăzute la alin. (2) și (3), pot solicita avizul laboratorului vamal pentru utilizarea de către antrepozitele fiscale din România a substanțelor pe care ei le propun. Solicitarea va trebui să cuprindă motivele pentru care este necesară aprobarea aceluși denaturant specific și descrierea componentelor de bază ale denaturantului propus, precum și declarația pe propria răspundere a faptului că celelalte componente ale produsului în care se va utiliza alcoolul denaturat nu intră în reacție cu substanțele propuse ca denuranți, astfel încât să anuleze denaturarea. Acest aviz este eliberat numai pe baza analizelor de laborator efectuate mostrelor de alcool etilic denaturat cu substanțele respective prezentate de producătorii în cauză. Avizul va sta la baza documentației necesare eliberării autorizației de utilizator final.

[...]

(6) Denaturarea alcoolului etilic se realizează numai în antrepozite fiscale pentru producția de alcool etilic, sub supravegherea autorității fiscale.”

22. La punctul 22, după alineatul (8) se introduc două noi alineate, alineatele (8¹) și (8²), cu următorul cuprins:

„(8¹) Antrepozitarul autorizat poate livra alcool etilic denaturat către operatori economici, alții decât utilizatorii finali, numai dacă alcoolul este îmbuteliat în butelii destinate comercializării cu amănuntul.

(8²) Deplasarea intracomunitară a alcoolului complet denaturat va fi însoțită de documentul de însoțire simplificat.”

23. La punctul 22, alineatul (17) se modifică și va avea următorul cuprins:

„22. [...]”

(17) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă și păstrată de către antrepozitul fiscal furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea fiscală teritorială emitentă.”

24. La punctul 22, alineatul (18) litera c) și alineatul (19) se abrogă.

25. La punctul 23.1, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„23.1 [...]”

(11) Direcția generală de tehnologie a informației va transmite lunar, până la sfârșitul lunii următoare, situația centralizatoare pe țară privind cantitățile de combustibil pentru motor utilizate exclusiv pentru aeronave, precum și situația centralizatoare pe țară privind cantitățile de combustibil pentru motor utilizate exclusiv pentru nave Agenției Naționale de Administrare Fiscală — direcțiilor cu atribuții de control.”

26. La punctul 23.1, după alineatul (14) se introduce un nou alineat, alineatul (15), cu următorul cuprins:

„(15) Intră sub incidența prevederilor alin. (1) și instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța și securitatea națională, care, datorită specificului activității lor, nu dețin certificate eliberate de Autoritatea Aeronautică Civilă Română și, respectiv, de Autoritatea Navală Română pentru aeronavele și navele din dotare.”

27. La punctul 23.2, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„23.2 [...]”

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă și păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea fiscală teritorială emitentă.”

28. La punctul 23.3, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„23.3 [...]”

(7) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă și păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea fiscală teritorială emitentă.”

29. La punctul 23.7, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„23.7 [...]”

(3) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă și păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea fiscală teritorială emitentă.”

30. Punctul 23.8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„23.8. (1) În situația prevăzută la art. 201 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, atunci când produsele energetice utilizate drept combustibil pentru încălzire sunt produse în totalitate din biomase, scutirea este totală.

(2) Prin *biomasă* se înțelege fracțiunea biodegradabilă a produselor, deșeurilor și reziduurilor provenite din agricultură — inclusiv substanțe vegetale și animale —, silvicultură și industriile conexe, precum și fracțiunea biodegradabilă a deșeurilor industriale și urbane.

(3) Potrivit prevederilor alin. (3) al art. 201 din Codul fiscal, atunci când produsele energetice utilizate drept combustibil pentru încălzire conțin un procent de minimum 5% în volum produse obținute din biomasă, se aplică o acciză redusă. Acciza redusă care se va aplica amestecului va reprezenta acciza aferentă combustibilului pentru încălzire echivalent al amestecului, diminuat cu 5%.

(4) Nu este permisă utilizarea drept combustibil pentru motor a amestecului dintre motorină și biocombustibili, pentru care se aplică un nivel redus de acciză în conformitate cu prevederile alin. (3). În caz contrar, utilizatorul va plăti la bugetul de stat diferența dintre nivelul standard și nivelul redus de acciză aferent motorinei.

(5) Prevederile alin. (3) vor înceta să se aplice în cazul amestecului de biocombustibili cu produse energetice prevăzute în anexa nr. 1 la titlul VII din Codul fiscal, odată cu intrarea în vigoare a cotelor reduse de accize, atunci când vor fi stabilite astfel de cote.

(6) În conformitate cu prevederile art. 16 paragraful 6 din Directiva 2003/96/CE de restructurare a cadrului comunitar pentru impozitarea electricității și a produselor energetice și cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.844/2005 privind promovarea utilizării biocarburanților și a altor carburanți regenerabili pentru transport, cu modificările și completările ulterioare, pentru combustibilii pentru motor care conțin în totalitate biomase sau reprezintă un amestec de biocarburanți cu carburanți tradiționali, se datorează acciza aferentă carburantului echivalent în cota standard prevăzută în anexa nr. 1 la titlul VII din Codul fiscal.

(7) Fac excepție de la prevederile alin. (6) produsele energetice de tipul benzinelor, care conțin un procent de minimum 2% în volum produse obținute din biomase, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.844/2005, cu modificările și completările ulterioare, pentru care se va aplica o acciză redusă, după cum urmează:

- a) benzină cu plumb — 536,06 euro/tonă
412,77 euro/1.000 litri
- b) benzină fără plumb — 416,56 euro/tonă
320,74 euro/1.000 litri.

(8) Amestecul în vrac dintre biocarburanți și carburanți tradiționali, în conformitate cu legislația specifică, în regim suspensiv, se poate realiza numai în antrepozite fiscale sub supraveghere fiscală.

(9) Amestecul în vrac dintre biocombustibili și combustibilii tradiționali, în regim suspensiv, se poate realiza numai în antrepozite fiscale sub supraveghere fiscală.

(10) Prin derogare de la prevederile pct. 2 alin. (1), operațiunea exclusivă de amestec în vrac dintre biocarburanți și carburanții tradiționali și dintre biocombustibili și combustibilii tradiționali se poate realiza numai în antrepozite fiscale de depozitare, sub supraveghere fiscală.”

31. La punctul 23.11, alineatul (3) se abrogă.

32. La punctul 30¹, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Întră sub incidența accizelor și bărcile echipate cu motor care nu îndeplinesc una dintre condițiile prevăzute la art. 208 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Acciza se va calcula prin aplicarea cotei legale aferente motorului asupra valorii integrale de achiziție înscrisă în factură, iar suma astfel rezultată se va reduce cu 50%.”

33. Punctul 31 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Codul fiscal

Scutiri

Art. 210. — [...]

(2) Operatorii economici care exportă sau care livrează într-un alt stat membru sortimente de cafea, obținute din

operațiuni proprii de prelucrare a cafelei achiziționate direct de către aceștia din alte state membre sau din import, pot solicita autorităților fiscale competente, pe bază de documente justificative, restituirea accizelor virate la bugetul de stat, aferente cantităților de cafea utilizate ca materie primă pentru cafeaua exportată sau livrată în alt stat membru. Beneficiază de regimul de restituire a accizelor virate bugetului de stat și operatorii economici, pentru cantitățile de cafea achiziționate direct de către aceștia dintr-un stat membru sau din import și returnate furnizorilor.

(2¹) Beneficiază de regimul de restituire a accizelor și operatorii economici care achiziționează direct dintr-un alt stat membru sau din import produse de natura celor prevăzute la art. 207 lit. d)–j) și care sunt ulterior returnate furnizorilor, sunt exportate sau sunt livrate în alt stat membru fără a suporta vreo modificare.”

Norme metodologice:

„31. (1) Operatorii economici care exportă sau care livrează într-un alt stat membru sortimente de cafea obținute din operațiuni proprii de prelucrare a cafelei achiziționate direct de către aceștia din alte state membre sau din import pot solicita la cerere restituirea accizelor.

(2) De asemenea, beneficiază la cerere de regimul de restituire și operatorii economici care achiziționează direct dintr-un alt stat membru sau din import produse de natura celor prevăzute la art. 207 lit. d)–j) din Codul fiscal și care sunt exportate sau sunt livrate în alt stat membru fără a suporta vreo modificare.

(3) Cererea de restituire se depune la autoritatea fiscală la care solicitantul este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, în intervalul de până la 3 luni de la data efectuării livrării către un alt stat membru sau a operațiunii de export către o țară terță.

(4) Cererea prevăzută la alin. (3) va conține obligatoriu informații privind cantitatea produselor expediate, statul membru de destinație sau țara terță, valoarea totală a facturii și fundamentarea sumelor reprezentând accizele de restituit.

(5) Odată cu cererea de restituire, solicitantul trebuie să depună următoarele documente justificative:

a) în cazul exportului:

1. copia documentului vamal de import sau a documentului care atestă achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate;
2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul sau la achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;
3. copia declarației vamale care reprezintă dovada faptului că produsele au fost exportate;

b) în cazul livrării către un stat membru :

1. copia documentului vamal de import sau a documentului care atestă achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate;
2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul sau la achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;
3. copia facturii către cumpărătorul din statul membru de destinație.

(6) În situația în care intervine reducerea nivelului accizei, pentru cererile de restituire care sunt prezentate în intervalul de 3 luni de la reducere, restituirea este acordată la nivelul accizei în vigoare la momentul depunerii cererii, dacă nu se face dovada că pentru produsele expediate s-au plătit accizele la nivelul aplicabil anterior reducerii.

(7) Operatorii economici pot beneficia la cerere de restituirea accizelor și în cazul cantităților de produse prevăzute la alin. (1)

și (2) achiziționate direct din alte state membre sau din import și returnate furnizorilor fără a suporta vreo modificare.

(8) Pentru cazul prevăzut la alin. (7) cererea de restituire se depune la autoritatea fiscală la care solicitantul este înregistrat ca plătitor de impozite și taxe, în intervalul de până la 30 de zile de la data achiziționării produselor.

(9) Cererea prevăzută la alin. (8) va conține obligatoriu informații privind cantitatea de produse accizate achiziționate, statul membru de achiziție sau țara terță, valoarea totală a facturii de achiziție, motivația returului de produse accizate și fundamentarea sumelor reprezentând accizele de restituit.

(10) Odată cu cererea de restituire prevăzută la alin. (8), solicitantul trebuie să depună următoarele documente justificative:

a) în cazul returnării la export:

1. copia documentului vamal de import sau a documentului care atestă achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul sau la achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia declarației vamale care reprezintă dovada că produsele au fost returnate la export.

b) în cazul returnării produselor accizate către furnizorul dintr-un stat membru:

1. copia documentului vamal de import sau a documentului care atestă achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul sau la achiziția dintr-un stat membru a produselor accizate, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia documentului comercial care atestă că produsele au fost returnate furnizorului dintr-un alt stat membru.

(11) În toate situațiile, după verificarea de către autoritatea fiscală a corectitudinii informațiilor prezentate de solicitant, se va proceda la restituirea accizelor în termen de până la 45 de zile de la depunerea cererii.

(12) Restituirea accizelor se efectuează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.”

34. După punctul 32 se introduce un nou punct, punctul 32¹, cu următorul cuprins:

„**Codul fiscal:**

Art. 218. — Valoarea în lei a accizelor, a taxei speciale pentru autoturisme/autovehicule și a impozitului la țițeiul

din producția internă, datorate bugetului de stat, stabilite potrivit prezentului titlu în echivalent euro, pe unitatea de măsură, se determină prin transformarea sumelor exprimate în echivalent euro, pe baza cursului de schimb valutar stabilit în prima zi lucrătoare a lunii octombrie din anul precedent, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.”

Norme metodologice:

„32¹. Pentru asigurarea aplicării corecte a cursului de schimb valutar pentru calculul accizelor, acesta va fi comunicat pe site-ul Ministerului Economiei și Finanțelor în termen de 15 zile de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, curs care se va utiliza pe toată durata anului următor.”

35. Anexa nr. 20 la normele metodologice de aplicare a titlului VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, se înlocuiește cu anexa nr. 1 de la titlul VII din prezentele norme metodologice.

36. După punctul 64 se introduc două noi puncte, punctele 65 și 66, cu următorul cuprins:

„65. Pentru locurile de depozitare de produse energetice ale unui antrepozitar autorizat pentru producție de astfel de produse, care la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice sunt autorizate ca antrepozite fiscale de producție, preschimbarea autorizațiilor pentru calitatea de antrepozite fiscale de depozitare se va face la cererea antrepozitarului autorizat. Cererea se depune la autoritatea fiscală centrală și va cuprinde informații privind îndeplinirea condițiilor legale pentru calitatea de antrepozit fiscal de depozitare. Dacă autoritatea fiscală centrală consideră necesar, poate solicita informații suplimentare de la autoritatea fiscală teritorială în raza căreia se află locul ce urmează a fi autorizat ca antrepozit fiscal de depozitare.

66. Antrepozitarii autorizați pentru producția de produse accizabile din grupele prevăzute la art. 169—173 din Codul fiscal, care la data de 1 ianuarie 2008 dețin autorizații valabile, au obligația de a îndeplini cerințele prevăzute la alin. (6¹) și (6³) ale pct. 8, în ceea ce privește obținerea încadrării pe poziții și coduri tarifare a produselor finite efectuate de Autoritatea Națională a Vămirilor, până la 30 aprilie 2008.”

ANEXA Nr. 1

(Anexa nr. 20 la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VII din Codul fiscal)

Autoritatea fiscală teritorială

.....

AUTORIZAȚIE DE UTILIZATOR FINAL
Nr. / (ZZ) / (LL) / (AA)

....., cu sediul în, str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., tel./fax, înregistrată la registrul comerțului cu nr., având codul de identificare fiscală, se autorizează ca utilizator final de produse accizabile.

Această autorizație permite achiziționarea în regim de scutire de la plata accizelor, în scopul prevăzut de Codul fiscal la art. alin. lit., a următoarelor produse:

— denumire produs, cod NC și cantitate

— denumire produs, cod NC și cantitate

— denumire produs, cod NC și cantitate

Autorizația este valabilă începând cu data de

Conducătorul autorității fiscale,

.....

H. Titlul IX — Impozite și taxe locale**1. La punctul 24, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„24. [...]

(4) Clădirile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», atribuite conform legii, prevăzute la art. 250 alin. (1) pct. 7 din Codul fiscal, sunt cele ce intră sub incidența prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 60/2005 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome «Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat», cu modificările și completările ulterioare.”

2. La punctul 24, alineatul (5) se abrogă.**3. La punctul 82 alineatul (3), litera B se modifică și va avea următorul cuprins:**

„82. [...]

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe teren, astfel cum rezultă din economia textului art. 258 alin. (6) din Codul fiscal:

1. Se determină suprafața pentru care se datorează impozit pe teren: din suprafața terenului deținut în proprietate se scade suprafața construită la sol, respectiv: $607 \text{ m}^2 - 245 \text{ m}^2 = 362 \text{ m}^2$.

2. Se determină impozitul pe teren:

2.1. suprafața prevăzută la pct. 1, potrivit art. 258 alin. (6) din Codul fiscal, se înmulțește cu 36 lei/ha sau, pentru ușurarea calculului, 362 m^2 se împarte la 10.000, respectiv: $0,0362 \text{ ha} \times 36 \text{ lei/ha} = 1,303 \text{ lei}$;

2.2. suma stabilită la subpct. 2.1 se înmulțește cu coeficientul de corecție 2,60 corespunzător prevăzut la art. 251 alin. (5) din Codul fiscal, corespunzător rangului 0 al localității unde este amplasat terenul, respectiv: $1,303 \text{ lei} \times 2,60 = 3,38 \text{ lei}$;

2.3. având în vedere prevederile art. 296 alin. (1) din Codul fiscal, deoarece, în anul fiscal 2006 pentru anul fiscal 2007, Consiliul General al Municipiului București a hotărât majorarea impozitului pe teren cu 19%, suma determinată la subpct. 2.1 se majorează cu acest procent sau, pentru ușurarea calculului, această sumă se înmulțește cu 1,19, respectiv: $3,38 \text{ lei} \times 1,19 = 4,03 \text{ lei}$; potrivit prevederilor pct. 15 alin. (1), fracțiunea de 0,03 lei fiind sub 50 de bani se neglijează, impozitul pe teren astfel determinat se rotunjește la 4 lei.”

4. După alineatul (1) al punctului 95¹ se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Documentele ce trebuie să însoțească declarația fiscală a contribuabililor ce utilizează mijloace de transport în calitate de locatar sunt:

A. pentru mijloacele de transport care fac obiectul unui contract de leasing financiar, încheiate până la data de 31 decembrie 2006:

a) copie a contractului de leasing;

b) copie a certificatului de înmatriculare a vehiculului;

c) documentul de atribuire a codului de identificare fiscală, potrivit art. 69 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (copie a actului de identitate/certificat de înregistrare/certificat de înregistrare fiscală, după caz);

B. pentru mijloacele de transport care fac obiectul unui contract de leasing financiar, încheiate după data de 1 ianuarie 2007:

a) copie a contractului de leasing;

b) copie a procesului-verbal de predare-primire a mijlocului de transport;

c) documentul de atribuire a codului de identificare fiscală, potrivit art. 69 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (copie a actului de identitate/certificat de înregistrare/certificat de înregistrare fiscală, după caz).”

5. După alineatul (1) al punctului 107 se introduce un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2) Fiecare vehicul care are date de identificare proprii, din punct de vedere fiscal, constituie un obiect impozabil.”

6. La punctul 116, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins:

„116. [...]

(11) La înstrăinarea unui mijloc de transport, proprietarul acestuia, potrivit art. 10 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere, în vederea înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 30 august 2000, cu modificările și completările ulterioare, va transmite dobânditorului cartea de identitate a vehiculului, precum și certificatul fiscal prin care se atestă că are achitat impozitul aferent, până la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a realizat transferul dreptului de proprietate, ca anexă la contractul de vânzare-cumpărare.”

7. La punctul 118, litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„118. [...]

a) impozitul pe mijloacele de transport se datorează începând cu data de întâi a lunii următoare celei în care acestea au fost dobândite; în situațiile în care contribuabilii — persoane fizice sau persoane juridice — dobândesc în străinătate dreptul de proprietate asupra mijloacelor de transport, oricare dintre cele prevăzute la cap. IV al titlului IX din Codul fiscal, data dobândirii se consideră:

1. data emiterii de către autoritatea vamală română a primului document în care se face referire la mijlocul de transport în cauză, în cazul persoanelor care le dobândesc din alte state decât cele membre ale Uniunii Europene;

2. data înscrisă în documentele care atestă dobândirea din statele membre ale Uniunii Europene, pentru cele dobândite după data de 1 ianuarie 2007.”

8. La punctul 120, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„120. (1) Prezentele norme metodologice, în cazul mijloacelor de transport cu tracțiune mecanică, se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 78/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 1.501/2006 privind procedura înmatriculării, înregistrării, radierii și eliberarea autorizației de circulație provizorie sau pentru probe a vehiculelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 noiembrie 2006.”

9. La punctul 121, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„121. (1) Potrivit art. 10 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările și completările ulterioare, cartea de identitate a vehiculului este documentul care conține date despre vehicul și proprietarii pe numele cărora acesta a fost înmatriculat succesiv, numai dacă datele din aceasta coincid cu datele din oricare dintre documentele prevăzute la alin. (3).”

10. La punctul 122, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„122. [...]

(4) Structurile teritoriale de specialitate ale Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor nu pot să radieze din evidențele proprii mijloacele de transport cu tracțiune mecanică, potrivit art. 47 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind

circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 31 ianuarie 2003, cu modificările ulterioare, dacă proprietarul nu prezintă certificatul de atestare fiscală prin care se atestă că are achitat impozitul pe mijloacele de transport aferent până la data de întâi a lunii următoare celei în care îndeplinește condițiile de scădere din evidențele fiscale:

- a) în cazul înstrăinării mijlocului de transport; sau
- b) în cazul în care mijlocul de transport respectiv este scos din funcțiune; și
- c) numai dacă proprietarul care solicită radierea prezintă certificatul de atestare fiscală prin care atestă că are achitat impozitul aferent până la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a realizat transferul dreptului de proprietate al mijlocului de transport respectiv.”

11. La punctul 122, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„122. [...]

(5) Structurile teritoriale de specialitate ale Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor au obligația ca la înmatricularea autovehiculelor dobândite prin acte juridice între vii să solicite certificatul de atestare fiscală prin care se atestă că persoana care a înstrăinat mijlocul de transport respectiv are achitată taxa aferentă până la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a realizat transferul dreptului de proprietate.”

12. La punctul 122, teza a doua a alineatului (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Declarația nulității actului de înstrăinare se comunică organului fiscal, contribuabililor implicați și unităților teritoriale ale Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor în vederea rectificării situației fiscale și evidenței privind înmatriculările auto.”

13. La punctul 126, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În cazul în care contractele de leasing financiar ce au ca obiect mijloace de transport încetează, ca urmare a rezilierii din vina locatarului, acesta va solicita radierea autovehiculelor din rolul fiscal deschis pe numele său și va transmite locatorului o copie a certificatului fiscal. Locatorul în termen de 30 de zile va depune declarația fiscală la autoritatea fiscală prevăzută de lege.”

14. La punctul 144, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Procesul-verbal de recepție potrivit modelului stabilit este un formular de natură fiscală.”

15. Punctul 221¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„221¹. (1) În vederea respectării legislației comunitare în domeniul ajutorului de stat, consiliile locale vor elabora scheme de ajutor de stat cu obiectiv dezvoltarea regională, destinate finanțării realizării de investiții.

(2) Schemele de ajutor de stat vor avea în vedere criteriile și condițiile prevăzute în Regulamentul Comisiei Europene nr. 1.628/2006 din 24 octombrie 2006 de aplicare a articolelor 87 și 88 din Tratatul ajutoarelor naționale pentru investițiile cu finalitate regională și în Liniile directoare ale Comisiei Europene privind ajutorul regional pentru perioada 2007—2013. Pentru schemele de ajutor de stat ce urmează a fi elaborate vor fi parcurse procedurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 137/2007.”

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul economiei și finanțelor,
Cătălin Doica,
secretar de stat

p. Secretarul de stat al
Departamentului pentru Afaceri Europene,
Aurel Ciobanu-Dordea

București, 19 decembrie 2007.
Nr. 1.579.